

زینساک

صفیہ حلیم

Ketabton.com

د چاپ خای: ایډمین پریس (پپنور)

نیته: ل، لم

د بنجی په نامه

لومړۍ باب

عیسوي کال

ه د اوسپني د جرندي (قلف) بندولو وروسته یو واري بیا خان
په زوره رابنکله او د تندي گونځي یې تتي شوی. د خپل کور
لویه زړه تمبه یې شاته ورتیلله کړه او په بل لاس یې کنجی
س په تخر کښ جوړ لوی جیب وړ واچوله، هغی چې کوڅی ته
رو نو سترگی یې له اوبنکو پکي وې.

مازیگری د کلی په کوڅه کي د زهره د چم گاونډ بنځي راټولي
وي. هغی سترگی د بر م په بنځي ولگیدی چې کله
به هم له خپل کوره نه راوتله. زهر لاسونه وړ وړاندي کړل او
دواړه بنځي غاړه غړی شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې
نی پخپل وار دي ته یو څو د تسلیت خبرې کولی، غاړه به یې
ورله ورکړه او بیا به هغی پسي روانه شوه. د بنځو دا وړه قافله
رو خوځیده. ښیني به پکي په لاره د خپلو کورونو په
دروازو ودریدی، لکه چې وړاندي تگ وړ باندي حرام وو.

لی پدي کوڅه کي به هر وختي ماشومان لوبي کولی. ولي اوس
و ماشوم هم نه ښکاریدو. ا ټول د زهره د څلورو اولادونو سره
د وخته د شنډ توت خواوشا راټول و. دا د کلی د ټانگو
وروستی پړاو وو، د هغو څلورو ټانگو چې د ورځي به دوه ځلي
بار ته تللی او پکي به د پیو (نودو) منگي بار وو. اوس د شنډ

نوت سره يوه ټانگه ولاړه وه. ني پدي مازديگري، د مناف
ماما په ټانگه يوازي د زهره د کور هاغه لوبښي لرگي بار وو چې
ي له خا ه سره ښار ته وړل. و د هغي څلورواړه ماشومان د
خوشالي نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولي د زهره په زړه لکه چې لويه تيزه رالويدلي وه. هغي له سهاره
ره ژړلي وو چې اوس يې اوبښکي هم وچي وي. کلي په منځ
ي بهيدونکي د لويي ويالي د پله په سر د هغي گاونډي
ندای په امانې وکړه او زهره د ټانگي په لوري روانه شوه نو
ء احساس وشو چې هغه اوس پدي ټوله نړۍ کې په رښتيا
يوازي پاتي وه.

و مخامخ په ټانگه کې يې واړه وليدل چې ښکته پورته کيدل نو
زړه يې ډاډه شو. بغه ټانگي ته ور وختله او چې د پله نه وراخوا د
کورونو په وکتل خو ځيني ښځي اوس هم ولاړي وي.
ن ماما د اسپي د مخي نه د ونډې توبره لري کړه او واگي يې د
ټانگي د اوسپني د جنگلي نه ورپرانيستلي. اسپه ورو ورو روانه
شوه او مناف ماما په پايدان ودرېدو اسپي ته يې د خپلي ژبي
مخصوصه اشاره ورکړه. کلي ښځو تر هغي ټانگي ته کتل تر
دا د گل شرف دوي د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپينه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما
اسپي ته يو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانگه
د هغي دولس کلنه لور ښاپيري د مور د ژړا په سوب پوهيده

خو غږ يې نه کاو . هغه د مور نه سخته وپږېده. يوولس کلنه شفا هم د مور په خفگان خفه وه، زلي بنار ته د تلو لپاره لېواله وه. لس کلن اعظم او د شپږو کالو جاني د مناف ماما سره د تانگي مخامخ سیت کي ناست وو او دواړو اسي گڼله لکه چې اسپه ددي به اشاره روانه ده. جاني به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولي ه تکارې هم ويستل. انکه چې د کلي د کچه لاري نه د بنار لوی سرک نه راو تله نو زهره د شا د سیت نه مناف ماما ته مخ وگرځوو او ورته يې ووييل، " لالا، په هديره کي ايساريرو." رځوو ا اسپي ته يې بيا يو چابک غوڅار کړو. هديره د کلي نه ري نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. تېر وو چې زهره به په هديره کي کوم گوت له ورځي. هغه واگي رانکلی ي قدمونه ورو کړل او اخر تانگه د بيري د يوې زړې ونې لاندې ودرېده.

زهره په پاييدان پښه کېښوده او په کوزيدو يې په سخته ژبه ټول ماشومانو ته ووييل، " بخوک دي نه راکوزيري. زه په منډه ورځم." نو زهره چې خبريده نو جاني بيا د تانگي نه ټوپ وهلي وو او په يوې وړې نگي لاري په منډه وه. د زهره له خولي بي واره يوه بنېرا راووتله.

" ماته شه...جاني...مه خُغله...پربوزي...وه جيني..."

اني د مور د غږ هيڅ پروا ونکړه. هغي ته د خپل پلار قبر . نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودرېده. بيا يې خپل واړه

ونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې
پس پسی وکړې.

زه ره قبر ته را ورسیده و د خپلې لویې په یو پلوو کې تړلی د
خپل کور د را پل څو گلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه،
بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لگیا شوه، داسې
لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. "ته خو پوهیږې
تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی
شمه. لونیو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی...
، د عابدې مجرمه یمه... څه وکړمه. یې کلي کې مې گوزاره نه
کېږي... ما ته بخښنه وکړه."

زه ره څو شېبې همدغسې ولاړه وه. یې جانی د نږدې قبرونو نه
څو کاني راتول کړی وو د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او
مور ټولې خبرې یې هغه وړوکی قبر ته کولې. زهره د خوابنې
ر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له گوتې ونيوله او بېرته
نگې ته راغله. د بېرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار
وتوکل، خوله یې د پټکې د ر څوړند پیڅکی پورې پاکه کړه او لکه
د مشین ټانگی د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانگه د بوډنې د
ه نه چې تېریده نو جانی نابیره ناره کړه، "بي بي څه شوه؟
مورې بي بي ولې مور سره نه راتله؟"

د زهره زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه ول، د جانی بي بي د
ني نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانی لپاره

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو و چې تله
و جانی یې د هغې د بـ مکی نوی بورقه ځان ته رابنکله چې، "
بي مه ځه... مونږ بنار ته څو... مور سره راځه..." دی ورته
یلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده
به اوس له پنډیری اوږه راوباسي.

عابده پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډیری نه اوږ یستل او
خپلې یور ته یې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی
. خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړی دنده وه چې
د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپې شمیرلې او د مور
کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکریزو رنگ
اوس هم تازه . د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون
کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د بنایست درز په نږدې کلو
کې هم خپور شوی وو او با دا بنایست ورته جنجال جوړ کړو. دا
' د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو.
هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لو یې ماشومه و .

عابده پلار ته ډېره گرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق
رښودلو. دی د خپل لی په یو څو لوستو کسانو کې و انگریزانو
به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه گل کلی
لک ورسره په بنار کې پیژندگلی شوی وه او سید کرم ورسره
لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به
یې ورکوي. خو د مرگ لاس پرې بر شو او یې د ملاریا(ملیریا)

په ناروغی مړ . د زهره د سر نه لکه چې چټ لیرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک یې د دې په کور کې ورویشتل چې دې سیلی لومړی قربانی عابده . د کلی خان، دلاور چې پخوا به یې د سید کرم نه حیا کیده، د هغه په لوبښتي کې زهره ته د عابدی لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. یو ورځ به د شاه گل ملک له خوا پیغام راتلو او په بله ورځ د دلاور خان له کوره. دواړه کورنۍ د یوې ډغری وې ت سره به یو گواښ هم مل وو چې که لور یې بل له ورکړه ... دې...نو...په اوریدو به زهره وارخطا شوه. سید کرم یو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلی په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وپریدو. زهره پخپله پدې کلی کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. یو ورور به یې په کال چرته راچکر شو، که د تپوس پوښتنې یې وکړه وو. یې ورځو شپو کې هغه د بید بابا زیارت ته روانه وه چې په لاره کې یې شماني ولیده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوگرځیده.

ابدی ته هغه ورځ ښه په زړه وه. لو خویندو کور پاک کړی . کتوی په انغري باندي وه دوی په غولی کې ناستي وې. هغې پخپله په کروشيې د کت خادر بونلو. اپېری په وړو لاسونو

کارگاه تینگه کری وه، پرتوگانس یی جور شفا په یو توکر کی
د خپلی خور نه چارسوتی کنبیدی چل زده کوو. کله چې مور
یی وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه
شوه چې خبره وړانه و. جانی ر اعظم کور ته نه راتلل حکه
دوي هم مور سره روان وو او دوي میله خرابه شوی وه.
کله به زهره ورته یوه یوه خپیره را خلاصه کړه، خونن د هغې
وضع بنه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته بیوزی وهلو
زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړی چې د دوي سره یی دپوال
په دپوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم
اغی او بیا دوي په کوته کی خه صلاح مصلحت وکړل چې
ک تری خبر نشول. نو په هاغه مابنام د دلاورخان په کور
کی پزی وشوی. دا د صمد خان او د عابدی د کوپژدنی اعلان
له ورخ د دلاور خان له کوره سړي راغلل، گوپ ووشو
او سمدلاسه د عابدی د واده نپته ټاکل شوه.

عابدی د پندیری خوله وترله، او ورو د خمبې نه رابنکته شوه.
هغه تراوسه خپل واده ته چرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت
خکی هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پت پتونی
کولی. دا کومه تکه رالویدلی وه چې مور یی د شهید بابا زیارت
ته د تلو برخای دی د واده په غم کی شوه. په هاغه شپه دی
خومره ژړلی وو، ته یی خومره زاری کړی وی چې ورته
حال ووايي. که نه د گاو بانو د کور کوهی(خاه) ته به ورودانگی.

هم پدې خبره ورته مو ووتل " ناه گل ملک وايي چي که
وړانکره نو ووبه يې تبتوو. "

د عابدې د واده په او ورځ زهره هوډ کړی وو چي نوري لوني
به د خپل کونډتون نه نه زاروي. د سيد م يو ډېر نږدې ملگري
د رشيد کونډه، محبوبه په بناړ کي اوسيده زهره د حال نه چي
په هم هاغه محلت کي يې ورته د کرايي کور پېدا
کړو چي محبوبه پکي اوسيده. ، د زهره د کلی پدې مازديگري
همدي کور ته روانه وه.

يم باب

زهره خپلې ټولې خنداگاني کلي کي پريښي وي. به بناړ کي
هغه د "ببو" په نوم يادیده. ورته د رشيد اولادونو ورکړی
. محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغي به د
(ادري) لپاره ټوکر کابل ته ورليړلو چي ورېښمين جالی او

ن(چين) ورته وگندي. نو بنحو به خپل توکر او ورېنم
ورته ورکول او محبوبی به پکې خپله گټه اخیسته. د هغې په کور
به یو خو بنحو په اجوره (اجرت) کار ک زهره هم د بنحو
په دی ډله کې شامله وه. حبوبي ورته د جامو گنډلو یو زور
پن ورکړی وو او هغې ته یې چل هم وربنودلی وو. زهره به
س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری گنډلې.
لنفا او بناپیری د محبوبې د لور سره د بنار د لاسي کارونو مرکز
کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانیستی و. مازدیگر به
مور سره لاس ک . عظم لا پخوا د بنار په بنوونځي کې داخل و
و اوس د کلي نه بنار ته د نانگي سفر نه خلاص وو. له کوره به
ه پښو ورتلو هره به سحر وختي شفا، بناپیری او اعظم له
ډوډی پخوله. بیا به د جانی سره بازار ته ولاړه د سود سودا نه
وروسته به یې توه باندي کړه او بیا به یې ټوله ورځ مشین لاستی
. مازدیگر به دواړو لونیو ورته د خپل ستر چې دوي به
ورته "خرخه سینتر" یل کیسي کولې. هغه حای د استادانو، د
نورو جینکو . خاله، د څوکیدار، څوک به یې یادول چې
زهره په ژوند کې یې یو خوږ بدلون راوستي .
بناپیر ، به اوس کتابونه ولوستل، د خرخه سینتر نه به یې کله نا
کله د کیسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به یې د لاتین (هري
کېن) په رڼا کې دا کیسي لوړغز ولوستلی. د زهره په کور کې
وسه برېښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ی ورځو شپو

د کلي زري بنځي چي به نار ته د سودا لپاره راتلي نو د
هره په کور به هم را وگرځيدی. بيا به يې ورته د ی او د
هغي د سخر گني حال ووييلو. زهره هم د کلي د بنو بدو
لې مزکي د فصل د حاصل لپاره خو واري کلي ته ورغلي وه.
د کلي د کور صفايي به يې وکړه خو شپه به يې پکي نه کوله.

عابدي حال به يې وليدو نو ټوله شپه به نارامه وه.
په حجره کي به مېلمانه ډېر وو او عابدي خواښي د کور کارونه
په انږيندو ويشلي وو. پدي ډک کور کي د عابدي ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود يې هم نازک د کور په نورو
نارونو کي به ورسره د کلي خو ملگرو او کله نا کله خپلو يونو
مرسته کوله خو د ې خانکه اوږو د اخښلو په وار به يې ژړل.
بدي به خانک په کت ايښي وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
. يوه ورځ همدغسي د اوږو په دريم خانک کي يې ايله اوبه او
مبیره اړولی وو چي سر ورباندي وگرځيدو او راپريوته. په کور
، يو غوبل جوړ شو او د عابدي خواښي هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره ت جنگ کړی وو چي د هغي لور د دي کارونو
نه ده. د کلي دا يي شمی راغوبنتل شوه او هغي په منډه د عابدي په
رابني زيري وکړو چي عابده د . بيا نو عابده د
اشوم تر زېږيدو د اوږو اخښلو نه بي غمه شوه.

د عابدي د زوی د کيدو خبر نورجاني راوړی وو. زهره ورته په
سر لويته واچ . عابدي ته يې خواب وکړو چي په بله جمعه به

ټلې ته ورځي. ناپېرې، شفا او اعظم د كلي ورتگ ته خوشاله
. پدې تېر يو كال كې دوي عابده يو دوه واري ليدلى وه
ټلې يې ورور و خویندو زهره ته بڼه په كلکه وئیلی وو چې دوي
به په كلي كې لس شپې ك . زهره چې د جوړو شوو جامو يوه
لويه غوټه د محبوبې كور ته و رسوله نو په هغې يې هم د عابدي
ته زوي زيرې وكړو. محبوبې رله ژر د كوڅې په گوټ د شيام
وايي دوكان نه شيرينې را وغوښتله. بيا يې په زهره ټينگار
وكړو چې كلي كې دې ډېره نه پاتې كيږي. يو خو د ودونو جامې
ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق يادونه يې وكړه
چې سالانه امتحان نې آزمويښي) يې په سر وې.

زهره تر اوسه د بنوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهيده خو
دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د گټې لپاره كوي.
كې سپينې شين خالي محبوبې به په دريو ژبو خبرې كولى شوي.
د اردو ليك ولوست يې د خپل خاوند رشيد نه زده كړى وو،
هره به يې هم كله نا كله راهڅوله چې يو څو كې دى
. خو هغې ځان په زړو كې حساب كړى وو. د جمعي
په څ زهره د ټانگو اډې كې نه ځواب وكړو چې
سپينين دى ورپسې كور ته . په هغه مازديگر د مناف
ا ټانگه په كلي كې د شنې توت لاندې چې ودريده نو زهره خپلو
دونو ته د غوښې، چاى، وريژو او د سابو غوټې په سر كړې.
ى ته يې د كور كنجيانې وركړې چې دوي دې هر ئي ځاى
، كړي. پخپله د ويالى بلې غاړې ته د دلاور خان كور ته

روانه شوه. عابدي د کور بنځو ورته د ستري مشي سره مبارکي هم وويله. زه مري لور او بيا لمسي بنکل کرل او وي ليدل چې عابده نوره هم کمزوري شوی وه. يو څو واري دروازي ته وکتل نو مور يې پوهه شوه چې د خويندو په انتظار وه. زهره ورته وويل " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور بنځي لاري د مازديگر تاره او د کتوي په غم کې شوي نو هره د ډوکي نه وه غوره کاغذي کڅوره راوويسته او عابدي ته يې په لاس کې ورکړه. پدي کې ه ه معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. څلوېښتو توکو جوړ نوندور خواړه د اعظم او د جاني ډېر خوښيدل خو زهره ايله يوه يوه چوندی ورله کړی وه. اعظم پدي سخت غصه وو چې د مسالي، بادام، غوزان، چارمغز او بي شمېره نور نااشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالي د ده حق زيات جوړيدو. هغه په دې نه پوهيدو چې مور يې هره شپه د يوې يوې پېسي په حساب کولو اوده کېده.

دې کڅوره په يوې طاقچې کې کيښوده او مور ته يې د چايو تابيا کوله چې زهره پاڅيده. غي اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسي هم پوهيده چې زهره به هيچرې د هغې کور کې ايساره نه شي. د هغې راتگ به همدغسي په منډه وو. واده راهيسي مور د هغې په کور کې بي له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به يې چې د واده کړی لور کره ډوډی خوړل د بي غيرتو خلکو کاروي. ه څه هم خلکو به ورته ډېر وويل چې دا

خبره يوازي د سرو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په خای ساتلی
غې د سيد کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او خان يې د
عابدي پلار گڼلو.

س هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوڅې ته روانه شوه
بنځو ورباندې ډېر ټينگار کړو. د زهره د چم گاونډ بنځي
که چې د هغې بنکالو اوریدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله
ورته ستړی مشري وکړل او بيا به پخپلو کارونو اخته شوی.
پل کوره چې رسیده نو د مازديگر لمونځ ترې قضا شوی وو.
هغه لږه گړندې شوه ځکه جانی يې هم نه لیده او خبره وه چې د
هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسيدلي وي.

به کور کې بنا ټ او شفا خای سم کړی وو او درې کټونه په
غولی کې پراته وو. په انگری ، اور بل او بناپېری ورباندې د
خاورو په کټوی کې بڼه باندې کړی وه. شفا اوږه خښلی وو
جانی سره د لرگي په اندره پایه (زینه) بنکته پورته کیدو.
نفا د لاتین (هري کپن) شیشه پاکوله او د تیلو ډېوه يې هم خان ته
بدې اېښې وه. هره ته دا هر څه ډېر بڼه ایسيده خو د سيد کرم
ای تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته اېښې وو په
کټ به نیم م په آسمان به يې د الوتونکو مارغانو سيل
کاوه. ، نا کله به ورسره اعظم او جانی هم ملاست وو او هغوي
به يې د مارغانو نومونه بنودل. انگ، د هغې د تصور
دا نړۍ ښه کره. نې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولې. شفا چې هر يکين بل کړو نو زهره د مصلى نه را پاڅيده. هغې ته د لاتين شيشه صفا نه معلومېده خو اوس ناوخته وو. واړه وړي وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. بل د انگرې چاپېره ناست وو. بساپېرى کتوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تې ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناست نو پام يې شو چې ټولې بستري اوسه دننه ي پورې خوړند اړولي کت کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لرم يا کربورى پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونیو ته يې ويناوې پيل کړې. د بساپېرى د سترگو اوبنکې ونه ليدې. بساپېرى ، همدغه گيله ترې پيدا شوه بې هغې به ټول کارونه سم کړي وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطۍ به يې پکه کړه. دواړه جينکې راپاڅيدې، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پېرى يو يو توشک را بهر کړو، وي نډلو او بيا د يو بل پنډ نه يې د سان چاپه دار څاډرونه راوويستل ، کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ي ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونگيده، "هره خبره زما په سر ده. ه بنځه هم يم او سړى هم... د کور او ز ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې جاني او د تبخې د تودې ډوډۍ نه نمرى ماتولى او سپور يې خوړل.

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. يو واري چې اعظم لاس وړاندې كړو نو زهره د گي د خمځي سره ورته تياره وه او په لاس يې ووهلو خو اعظم خپل كار كړې وو. د ډوډي نه وروسته ره د ماسخوتن لمونځ ته ودریده او لونیو يې لوبښي راتول كړل. زهره به د ما بخ نه وروسته ډېرې اوږدې وظيفي لولي خو نن د هغې د دعاگانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه شپې پدې چپتيا كې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلی نه خپلې لاونډی مريم ته غږ وكړو. " مريمې دا د چا په كور كې تماشه ؟" مريم د كوهي نه اوبه راويستلی چې په غولی كې تړلی مال ته يې واچوي. هغه يوه شېبه غلی وه لكه چې غوږ يې ايښي بيا يې هم هاغسې په لوړ غږ وويل. د دلاور خان دوی په حجره كې با جوړې ډنگ ډونگ دی.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسي شاه جهان زيرېدو خوشالی حكه سبا ته د ماشوم سركلی وو. د عابدي مشري يور ورته ئیلی وو چې نن ماښام له ښاره يوه نامتو ډله سازيان رابلل شوی وو او سبا به د دوی په حجره كې تماشه . خو داسې ښكاریده لكه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره يو څه خوشاله معلومیده. لونیو يې خپلې خوبښي جامي اغوستي وې او دې ورته هېڅ نه وو وئیلی. اعظم سهار د چايو نه و ته چې په كلي كې د خپلو ملگرو سره يو ای شوی وو نو بيا تر غرمي مور نه وولیدلی. خو هغې نن د كلي د نورو

په شان اولادونه هير کړې وو. عجيبه خبره دا وه چې نن
ر مه د نورو بنځو او د لور په ټينگار زهره د عابدي په کور کې
لومړی ځل ډوډی هم وخوړه. ابنام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، بنځو له کارونو ځان اوزگار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوتو () ځان ته ځايونه
نيولی وو. ماپېری او شفا د خپلو خور او عابدي سره يو ځای
ناستي وې. د زهره زړه نه کيدو چې : ما بنام نه وروستو نوره
ايساره شي. ازونه په هغې هسي هم بد لگيدل خو د لونیو
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو بنځو د ډمو د گډا ننداره
دومره نه کوله څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورک .
ره د چم بنځې هم راغلی وی او ځينو واړه ماشومان لرل چې
سر له ما بنام په غيږه کې ورته اوده وو. جانی هم څو شېبې سيل
وکړو او بيا راغله د مور په غيږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فيصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.
بنځو يوه جوپه راپاسيده، يوڅو تنه د لرگي په اندرپايه رابنکته
کيدې چې په حجره کې شور ماشور جوړ . هغه ټولې چې
بنکته او نيمې بره ولاړې وې د کوتې هغې دېوال ته يې منډې
کې چې بنکته ترېنه حجره بنکاریده. زهره د بنځو د يوې
جوپې سر راپورته کړو چې بنکته په حجره کې وگوري چې څه
پېښه و . برې په ميدان کې گلفام او آيني سندرې ويلې.
اړو به په گډه څو مصري ووئیلی، بيا به يې د ډولکې په درز
پلو گونگروگانو ته شرنگ ورکړو او د حجرې يو او بل سرته به

ي څرخ تير کړو. زياتو خلکو د هغوي سندر و ته غوږ نيولی وو
و گلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش ليدل
کيدو. زهره د دوي دواړو جامو کالو ته ځير شوه. دوي په سرو
د کوچيانو کميسونه اغوستي وو پر توگونه يې
په . سري اوږدې لويټي وي او د وجود غري
يې نه معلوميدل و د گلفام سور کميس په ملا کې تنگ وو او د
يني غاري نه به يې کله کله لويټه والوتله نو د سرو له خلي به يو
زور راپورته شو.

زهره په تلو کې ه چې د گلفام د يوي مصرعي په وئيلو د غلام
سخي زوی لاس وراوړد کړو غي غځيدلی لاس يې وونبولو. د
فام پښې بي توله شوي او بغه په ناستو ځوانانو پريوته. هرې
خواته چيغې شوي نو د غلام سخي زوی هغه نڅا گره
راپورته کړه. هغه وخت په بنځو کې ناسته د غلام سخي بنځه
خپل زوی ته په بنځولو . زهره چې د وړاندې نه د
حجري په حال نارامه وه، پدې حال نوره هم ناقراره شوه. لونی
ته يې غږ کړ چې، "راځئ" شفا يې په زوره پاڅوله خو بناپېرې
عابدي سره ونښته او ډېرو بنځو په وينا او مينت زاريو، زهره
بناپېرې نه لاس واخيستو. بيا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دريو اولادونو سره د کور په وري روانه شوه. زهره د
ي د دروازي زنجير يو واري بيا وليدو چې له دننه کلک شوي
. او جانی د وخته اودي وي. اعظم يې په زوره د دلاور خان
حجري کور ته راغونښتي وو او يو څه وخت هغه پښې په ځمکه

. بيا له خپلي خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کور
په کت پروت وو. زهره په تياره کې د هغه په کت خو
شېبې کيناسته په ويښتو کې يې ورته گوتې وو هلې او بيا ولاړه
پخپل کت پريوته.

د دلاور خان له حجري اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو.
هغې ته خپل د واده شپه راياده شوه، په هماغه شپه هم پمامي
غږيدې. دې ژر د قران سورتونه راياد کړل، يا يې سر د بالښت
لاندي پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسيقي غږيده. هغې
د لاحول وظيفه پيل کړه نو وور ورو موسيقي بنده شوه خو اوس د
هغې وجود په خوږيدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو به
اوريده راوړيده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده يوه ښځه رابنکاره
. دا گلغام وه، د سور کميس او تور پرتوگ د پسه د بوډې تال
رنگونو لويته به والوتله، د گلغام مخ د هغې خپل مخ ش.
ني د زوی پر خای د هغې خاوند سيد کرم ناست وو دې
لاس يې ونيولو. دا ږنگه ښنگه د هغه غير ته ورپريوته. د هغې
ټول احساس کاوا که شول. له خولې يې يوه کريکه راووتله
پ خولې خولې وو... ساه يې ښکته پورته کيده او د شفا غږ يې له
لرې اوريدو، "موری! چل درباندي شوی دی."

د هغې د کميس د غاړې توکمي لاصي وې او شفا يې لاس نيولی
وو. زهره اوچته راپاڅيده خپل خان ته يې پام شو.
ژر غوني وه، دې ژر ته ووئيل، "هيڅ نه دی... لکه چې خپسه

راباندې ناسته وه. گوت اوبه راکړه. "شفا پاڅیده و د سپورمی په تتي ریا کې یې گرونج ته خان ورسوو. بیا خاوري د منگ نه یې جام پک کړو او مور ته یې ونيولو. زهره اوبه څښلی او شفا ته یې ووتل چې ویده شه. د حجرې موسیقي اوس نه اوریدل کیده د کلی سپو غیل. زهره پوهه شوه چې د حجرې خلک اوس خپلو خپلو کورنو ته روان وو.

دریم باب

سایپری د کروشیی خادر پوره کړی. س یې په لوی پالنگ یرولی وو چې مور یې وگوري. هره د خادر یو یو گوت پخپل کې نیولو او په مخ به یې د تسلي څپې خپرې شوي. په تېرو میاشتو کې بسایپری د کیسو د کتابونو لوستل بند کړي وو او کور کې به یې پدې خادر کار ک. به خرڅه منتر کې بسایپری

ول ژمی د نورو زده کونکو جینکو په شان : پوځیانو
لپاره د خړو وړیو د دستانی، جرابی او سویټری اوبدلی. ، جنگ
کې زور پیدا شوی و ټولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر
سړی وو. کله نا کله دوی به په "پربهات" او پیسه اخبار راټولې
ې چې د بنوونکو له خوا ورته راغوبنټل کیدو. هټلر د څېرې
ي ټولې اشنا وې و بناپېری ته به د هغه د غصې ډکې
مترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د بناپېری د کار جاج واخیستو.
بايي څادر قت ټرو او بناپېری ته یې رګړو چې په لوی
دوق کې یې کیردې. د بناپېری لپاره د اوسپنې دا لوی صندوق
زهړه په ارزانه بیه د یو لوهار نه اخیستی وو چې د پیرنګیانو د
کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د
جانی له خوا بناپېری لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم
و. کله چې بناپېری نلاصوو نو په جانی به لکه
چې بوي رلګیدو. اوس هم هغې د ک شیی څادر د صندوق په
یوې خوا کېښودو نو جانی ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو
زرو پایزیبونه را واخیستل. پېری پوهه شوه چې جانی څه
غواړي، هغې د دروازي شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه.
، دواړه پایزیبونه په پښو کړل پرتوګ دواړه پایڅي یې په
لاسونو کې پورته ونيولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله
ې خوا وګرځیده. جانی خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې
ې اودې رنگه ښار م رابنګله او خور ته یې ونيوله چې

ناوي شه. اڀري بيا له دروازي تا کرل او بنارسي يي په سرکړه. له ډېري خوشالي کت کت وځانډل او پډي وخت کي ناپېري بهر د اء م غږ واوريدو چي د کور زنجير يي کړنگوو. هغي ژر ژر بنارسي او پايزيونه په صندوق کي ورواچول او سر يي بند کړو.

ني له وخته د دروازي خلاصولو لپاره د اوسپني د جنگلي سره لي پري رابنگلي وو. د هغي لپاره دا هم يوه لوبه وه، د کوڅي د دروازي په سر کور کي دننه د رسپني په يوي څلور گوټيزي ټوتي ، دننه دري گوټيزه پتړه وه چي بنکته پورته کيده. دي سره يو لوي پري د کور تر ولو اوچت منزل غځيدلي وو. هر به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کي يو کس به ورته د بره نه هغه ي رابنگلو. دي ته به يي "هوره" يل به بنار کي دا نامه وه چي د دروازي په ټکولو، د کور د باري نه يو واري بنحو و مرو دا پوښتنه کوله چي څوک يي؟ اعظم د پښو درزاري زهر په پخلن ځي کي اوريدو. نن څه خاص خبره وه چي هغه په ټوڅه کي د لوبو نه وروسته داسي په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د ځي (کرکي) نه يو واري غږ ضرور ک.

چي په پونو راوختلو نو په لاس کي د کاغذ تاو شوي نل (توتورو) نيولي وو. هغه په دالان کي يښي د لرگي په تخت ښيناستو او خويندو ته يي غږ وکړ چي راشئ. بيا هغه را تاو

شوي غور کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له
لي د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو،
هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
نکو مور ته لږ حای پرېښودو. زهره چې په تخت څه ووليدل
نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی
غور کاغذ ښاپېری جوړه وه.

ښاپېری ته ورته څيره، کت مت هم هاغه آبي سترگي، ژېړ ويښته
په سرو شونډو هم هاغه مسکا... ، ښځې تصوير تر ملا جوړ
د نازک شيفون تکه سره ساړي تړلی وه، لږ په څنگ
ته وه او په لاس کې يې سيگرت نيولی وو. دا نه معلومیده چې
تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی
ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل " ل بادشاه سيگرت " زهر
څخه نه پوهيده چې څه ايي، جانی به بيا بيا تصوير ته اشاره
وکړه او ښاپېری ته به يې گوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې."
ښاپېری د تصوير د نکلا جادو د زهره په غږ مات شو.
درکړې دی " هغې په سترگو کې د شک ښامار ښکاریدو او
خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی. " اعظم ډېر په اعتماد
يل، " دا کلندر ما په دوو پېسو د کلديپ گرت وال نه اخیستی
دی. " زهره وارخطا " دوه پېسي دي له کومه کړې وي "
عظم د تخت نه راپاڅیدو کلندر يې راو چت کړو او مور ته يې
په هم غه لهجه حواب ورکړو، " نه يې وایم...زه د هر حای نه
مې چې کړې دی. " هره خپلې خپلې ته لاس کړو " ته ودريره

چې زه... " اعظم کوتي ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه
خپلې ونيوله، پرېروده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم. " زهره
رته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت و غځیده او شفا ته
یې وویل "کتوی ته پام کوه." یې جانی چې مور په تخت
غځیدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړ .

هره د ښاپېری د واده په هکله فکرونه کول، هغې نور جایی ته
انکار کړې وو او د خپل زوم یې هم نه وه منلی.
خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپېری پخپله هم د اکرام
سره واده کول غواړي نو زهره ځان له وینسته وشو کول.
میاشتي وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و گازې یې
اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او
فا ښوونځي کې و انی په کوڅه کې د خپلو ملگرو سره
لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره نه په جرگه راغلی
رو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره
تلی وو. تخت عابده ښاپېری او زهره ناستې وې. ښاپېری
پر تپت وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. هره ورته د اکرام
په هکله لگیا وه. دا چې هغه ولې د یې کور ته نه راځي... دا چې
ډېر کاله کېږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره برېښد
ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رتلي وو. کرم ته یې ښه
وره وړه څپېره هم ورکړې وه او ورته یې وډلی وو چې ټول
کلی به ورباندې خبروي. پېښې نه یواځې زهره او د اکرام
نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسه د زهره کور ته نه

ورتلو، ان تر دي چي د سيدكرم په مرگ هم په حجره كي به يي فاتحه وركوله.

بو حلي زهره هغه د كلي په لاره چي وليدلو نو ورته يي وويل چي دي ولي وركړه نه راځي. اكرام په هم غه حاي زهره ته حواب وركړي وو چي زما د ساسو ټولو نه بد راځي. دا خبري زهره هغه وخت ناپيري ته كړي وي چي نور جاني ترينه د اكرام ره د بناپيري لاس غوښتي و. ابي خو خو واره خپلو ټولو اولادونو ته ويلي وو چي اكرام له دوي كركه كوي. خو بناپيري ته هاغه شپه په زړه وه چي د عابدي د نكريزو په موقع كله چي دوي لاورخان د كور په لوي انگن، د نردي خپلوانو د حوانانو گوي په نكريزو سري كولي، نو اكرام ورته تر ټولو زياتي پيسي لاس اښي وي. ي مور ته خو واري دا خبره ياده كړي وه. خو زهره به ورت وويل چي هغه خپلي پيسي خلكو ته بنايي. د اپيري پدي خبره به تسلي نه كيده چي اكرام او نور جاني دواړه خپلو پيسو او د مال په نمايش بناپيري او نورو ته حان ښكاره كوي. هاغه سحر عابدي په لومړي حل د مور سره په لور غږ خبري كولي او زهره هم خپل زيار ايستلو چي عابدي ته قناعت وركړي خو اخره سترې شوه او توره ډال يي ور ، وغورخول. هغه د بناپيري په طبيعت پوهيده چي د هيچا خبره به يي نه منله. دا هم خبره وه چي اعظم به د خوښو پلوي كوي. ماښام د اعظم دي بري د هغي په احساس ټاپه ولگوله چي د بناپيري خوښه وي نو

هغه به هم خوشا وي. د بناپېری د قسمت فیصله وشوه او زهره یو واری بیا ماتي خورلی وه.

جانې په ټول کلی کې د خپل زوی سیاله نه موندله بناپېری ورته خپله ښکاریده. زهره د هغې د معذور اخښي ورینداره وه. هغې خاوند بې تعلیمه سړې وو خو په زوی اکرام یې تر شپږمه سبق ویلی وو. هغه په ښار کې د پیرنګیانو په یو ګودام کې . دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه یې د میاشتي شل روپۍ وه د کلی ښځو به وډ ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنگ ب سختو ورځو کې یې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله. نورو به ویل چې د زهره اروا اوس د کلی د خلکو سره نه ډیري. خو اوس چې زهره واده ته غاړه ایښې وه نو نابیره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره یې کبرژنه بلله، وې یې، "زهره خپله لور درنوی." بلې به ویل " اېپری سبق ورته اوس غم جوړ شوی دی."

بناپېری لپاره ژوند یو ښکلي خوب ګرځیدلی وو. نورجانې به په هره دویمه دریمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولې امرور ته به یې زلوبی، کله بادام او پسته او کله نه کله ولایتي کلچې راوړې. بو ځلې یې د کلچو یوه ډبه ورته راوړې وه چې د تین جوړه پاسه پرې یوه ښکلي ښځه او یو سړ په انګریزي جامو کې یو بل خت ولاړ ښکاریدل.

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅيدل ټولو د گوري
ای حېنلی. ولي د بناپېری لپاره به نورجانی پخپله د چينو پاو دوه
وه کاغذي لفافه رواره. نورجانی ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلي
ان اخیستل. د کمخواب جوړه يې د بمبی نه ورته را غوښتي وه.
د سپينو او سرو زرو کالي په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرگد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خيوی توکي، سرخي
پر، عطرونه په صدر کې د پيرنگيانو له يو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ی ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د يو خوږ ژوند
مه وي. هغه به تل د بناپېری کښيده شوو شيانو نه زار و قربان
کيده. اخر د پنځلس کلني بناپېری د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بيا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو گرځيده. غنم کرل شوې وو ی دهقان گل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبريده نو
هغوی به د يو پټي اوبه ترې غلا کړې وي. سږ کال هم دغه لانجه
هره به پخپله اوبه څارلی. هغې بورقه غورځولی او د لیلين
پروني کې به يې ځان نغښتی وو. د کلی ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. رندي او د پټي اوبو په سر ځان ځاني
دا به په پټيو کې په منډه د يو سر نه بل ته روانه شوه، جانی
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبوري مور قهر او د
ښکو ډکې سترگې وليدلې نو ځمکې ته به يې لغته راخلاصه کړه

او په چغه به يې وويل. موری دا حُمکه خرڅه کړه " زهره به د
بغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچیه داسې مه وایه... د کلي خلک
پورې وځاندي دا حُمکه ستا د پلار امانت دی... دا ...
زه خو يې نشم ترڅولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته
ونکړي."

ا اعظم ښار ته ور وليرل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې
وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ښاپېری د
نه ورځ هم راغله او د نورجانی په کور کې د ټول کلی خلکو
ډوډۍ خوړله. ت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څو پښت
سیره) متايي تیاره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترېنه یوه
رکړې بېله کړې وه. د ډوډۍ نه اکرام د خپل ملگرو
سره په حجره کې ناست وو او نور ورپسې څ وارې اب کړې
وو چې کورته ورشي، خو دی خپل ځای نه نه خوځیدو.
بل زوی صمد ته په غور کې څه وویل نو هغه اکرام د لاسه
ونیولو او د خپلو دوو نورو ملگرو سره په بدرگه یې د کور په
لورې بو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وریزو خانکونه د
ر بل د پاڅه اېښودل کیده، د کور محلت ټول چرگان او ماشومان
ه حُمکه تویو شوو وریزو اخته وو. ئوانو جینکو چې اکرام
ولیدو نو تمبل یې راواخیستو او سندري یې پیل کړې.
هلک نر چينار دی جینی د گلو ونه...

ورجانی د ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوته جوړه کړې وه او اوس د یې کوتې مخ ه یې په ځمکه د خاورو او کنډلی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی ناینه بصری ببو په لاس کې چچ نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انډور او د زهره لیورزی تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منگوتې نیولی وو چې اورمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را پک کړی و. یې ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځورند سر او سستو قدمونو د کوڅې له دروازي د جینکو په بدرگه د کوتې په لوري روان و. څو هم د جینکو غږ گډ ږی وو او ټولې ورو ورو کوڅې لوري ته روانې شوې. نورجانی خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودر . بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

ایښې اوس خپل چچ د اکرام په سر اړولی ونيولو او تجله په کت ودریده منگوتې یې د چچ د پاڅه ورکون کړو او نو جانی خپل وی ورو غوندې کوتې ته ورتیله کړو. د تجلی په لاس کې د ټوتی اوبه په یو شړق په چچ واورېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لومړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غږ سره یو ځای تمبل په غږ کې ورک شو. ورجانی د جیب نه یوه سپینه روپی سته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصری ببو ته یې د

پتاسو کڅوره ورکړه او هغې د ورا اتي بنځې په مخه کړې چې د
نه تر کوڅې پورې ورو ورو خوځېدې. دننه به کوټه کې
ام بنه شيبه په پالنگ يينو جامو ته کتل په دې نوي کوټې کې
نور سامانونه نه وو. يوې خوا ته پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکريز ، گډې شوی وې او په منځ کې د کا
نو د گلدستي پانې په نکريزو لړلې بنکارېدې. دی هم هغسې
ولاړ وو چې شاته يې د مور غږ واورېدو، " ابه هلکه زر کوه...
ناوخته کيږي."

بهر غولې کې اوس لږې بنځې پاتې وې او دوی هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لوري روانې شوې.
نکري کوڅه کې يوې خوا ته ولاړ وو او مخونه يې دېوال ته
و چې بنځې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. خو
شېبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راو . اکرام د
بوسکې کميس او سپين د سان پرتوگ اغوست ، وو، د تيلي څپلې او
په سر هم هغسې توپې لاس کې يې لوی د ورېنمو رومال وو.
دا د هغه څپلې جامې وې، ی ببو ورته په دروازه کې سپلني
لوگي کړل او بيا سړي د حجرې په لوري روان شو، او نورجانی
په منډه د بصرې سره يو ځای د نورو بنځو سره مله شوه.

څلورم باب

ه د کور دروازي تړلی وه او د ورا (جنج) بنځي په کوڅه
کې ولاړې وې. عابدې او شې نېلې ټولې ملگرې راټولې کړې او
لاره یې ورته نیولې وه. دوی د واد بنځو نه پېسې غوښتلې،
په جیني تمبل (چمبه) وهلو او په ټپو کې یې د اکرام د کور بنځي
یادولې.

ی مې ځوانی ته قدم کېښود. د واده غم ورته کووم چې راضي
شینه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې. کورته دی راغلم مور دې مې
وهلی وونه

نې مې وې په لاس مې نکرې. موزیګي په خویندو راغلم تش
لاسونه

اکرام یوه زړه دای چرته د بل په نه راغلی وه او بنځو هم هغه
وراندې کړې وه. د ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې.
نورجانې رابنکاره شوه او بنځو مخې ته ورتیله کړه چې زموږ
پښې په ولاړه سترې شوي دي جینکو خوله بنده کړه چې
صه کړی. ورجانې له جیبه یوه سپینه روپی

خیسته او د دروازي د یوې ویتکې نه یې جینکو ته ونيوله.
دې روپی واخیسته او د جینکو په شور او خنداگانو دروازه
خلاصه شوه. بنځي ټولې وردننه شوي او چار چاپېره ایښو کتونو
کې یې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جیني ا ی په منځ
کې ودریده او د ورا بنځو ته یې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، یو

نو شېبې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلي، اخر تجله را
اندې شوه او خرڅ يې پيل كړ.

باپېرې دننه په كوټه كې د خپلو گوټ خيليو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې يې په نكريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينكو ورله اوربل جوړ كړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه كړې. سيدانو د كور يوې بڼخې د ډپوې په تته رڼا
كې د قران تلاوت ك . كله نا كله د بناپېرې په ملگرو كې به يوې
رته په تيب غز يو څه ووبل او هغې به سر نور هم تيب كړو.
هر بڼخو اوس د ناوې شيانو ته كتل چې نورجاني د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمكه يې په يو
نادر ايښي وو . ار په وار ترينه يو يوشی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به يې په لاس كې را واخيستو چارچاپېره به يې
رته ښكاره كړو او بېرته به يې ترور ته . د كمخواب
په او بنارسي د مازديگر په لمر كې ځلیدل. د سپينو زرو كالو
ټولې بڼخې گوته په خوله وې. ايي لاڅه كوي چې نورجاني
په له د سرو زرو دورونه او گلوبند هم جوړ كړی وو چې په
ټول كلی كې چا سره نه وو. تر اوسه به د خپلي غاړې
زنځير ته خوشالیده چې سخر ورته په واده كې جوړ
كړې وو خو اوس د خور كا ، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
ريب ښكاره شو. ځكه په وخت د سپينو كالي
كلي هرې ناوې ته جوړيدل خو دومره سره زر چا نه وركول.

نداري نه وروسته خو ټولو بنحو ته هم دا موضوع په لاس
رغله چې بساپېری ډېره خوش بخته جینی وه. ئینو سپین سرو
په د سرو زرو گلوبند یې چیرې نه وو لیدلې، غوښتنه یې کوله
چې دوی به هغه "شي" بډې نه گوري. د دريو ټولو د سرو
گلوبند ډبې تر ډېره وخته لاس په لاس گرځیدو. د ناوی
ندوق دننه کوتې ته یوړل شو نو هلته جینکو د یو څادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلې کړې. جینکو ورته بوتان هم په
و کړل چې د څرمنې پای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لگیدلې وو. اېپری چې ناوی شوه نو جینکو ورته
یوه وړه هنداره مخې ته بوله چې ځان وگوري بساپېری پدې
تیار کې نه څه لیدې شول او نه یې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، ننداره یې څو شېبې مخ ته هسې ونيوله او بیا یې
جینکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو.
مات ملا ته هم د حجرې په یو گوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې یی نو د نکاح په هکله یې یو څه خبرې وکړې، بیا د
سره له اکرام او د هغه د دوو گرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته یې مخه کړه. هلته په یو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وویلې بې د جینی له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازي ته وکتل چې زهره یې شاه د نورجانی
سره ولاړه وه. بیا یې ملا ته د بساپېری رضا وښودله. یې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانی د

ري متايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ر حوان توپک نه وونيولو او خو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکي شور را پورته شو او ډمامی بيا پيل شوې، په حجره کې هلکانو اتن کوو صمد د اکرام لاس نيولي د زهر کور ته روان . پېړۍ پوهه نشوه چې نکاح څنگه کېږي، چې سحر ورته مور وئيلي وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې گوندي واک هم د بناپېړۍ د نورو شيانو سره د اوسپني په صندوق کې بند وو او ناوی يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ر خان ته سپاريډو، شفا او جانی دواړه پرې نه پوهيډي. هغوي چې د عابدي نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورتلي چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د بناپېړۍ شوی نوی پالنگ دوو بنخو اوچت کړو او د کور په نولي کې يې کېښودو. گ پښې سرې وې، د لرگي کتاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه گلداره چيني خښته لگيدلي وه. د نواړو پالنگ د پاسه د سور رنگ الوان توشک اتن خادر و غورول شو چې و اندي د ورينمو مشيني لونه جوړ شوی وو. پرستنه د شاهي توکر نه جوړه وه چې بنخو په لاس کې يې جاج اخیستو. يوي خوا ته د نمانځه لپاره د لرگي نخت کېښود او و ورباندي د ميسو لوبښي يې قطار کړل. کوزه،

وری او یوجام او هم پدی تخت هاغه صندوق هم
نی وو چي جانی به ورته خزانه ویله. پدی کی دري
جوړه جامی، د تیلی د خپلیو یوه جوړه تولیه صابون او د کروشیی
در او نور واره شیان ایښي وو. د پاسه یې یو سپین
کښیده شوی پلوو هم وغوړو خو لا د دې شیانو ننداره کوله
بې ماشومانو راوځه ل چي هله حلمی راځي.

اکرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچي صمد یې لاس
نیولی و. زهره ورته مخي ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
گڼلې وه خو صمد ورته پد تخرگ کی خپله څنگل ووهله چي
خوابښي ته سلام وکړه. اکرام زړه نازړه وو چي زهره ورته په
بر لاس کینودو. زور یې ورله ورکړو چي سر تیت کړي. په
ټونو ناستو ځوانو بنځو اوس په بورقو کی مخونه پت کړي وو.
ن سري پخپلو ځایونو ناستي وې او ینکی ټولی دننه د
اوی نه چاپېره وې. ان خواني بنځي د نکاح د مبارکیو په وخت
ت بند کړي وو او په ښاپېری یې د چف کولو نه وروسته
بنارسي یې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بیا یې ورته
یل " زه ځویه... بنارسي بند لکه ونیسه چي څوک دی مخ ونه
ي... اوس به دا مخ یواځي خپل خاوند ته ښایي... پام کوه چي
څوک یې د هغه نه مخکي نه گوري... نی د مخ نور به دی
ورک شي."

ه. را وړاندې شوه او بناپېرې ته يې يو لوی وريښمين رومال په لاس ورکړو چې مخ ته يې ونيسي... "کله کله بنځي د ډولۍ پر خت تيل ماتيل کوي چې د ناوی مخ بر بند شي." بناپېرې کلک ونيولو، خو پدې وخت کې : برجومات د ملا بنځي په شنه کر کې تاو يو نوی قران هم په بنارسی کې .ننه د بناپېرې په لاس کې ورکړو. هغې ايله دا قرآن د سيني سره جومات نيولی وو .سی يې په ښويدو شوه. ناڅاپه د هغې د يوې گوټ خيلی ورته پام شو او پلوه يې ورته سم کړل. هر څه په عابدي هم تېر شوي وو. هغه را وړاندې شوه او بناپېرې ته يې چل وښودلو چې څنگه به په يو لاس بنارسی او په بل کې .ان تينگوي.

بهر " " اکرام په پالنگ کيناستو نو صمد خان رته مشهدي لنکی وترله. زهره ورله په بنار کې د نسو "گبردين" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه يې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو گوتمی په گوته کړه. د پالنگ د حلوا پتوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخيسته او اکرام ته يې خوله خوږه کړه. ه دې سره د حلوا پتوس بهر حجرې ته وويستل شوه او ټولو ماشومانو هم نغې خواته ور وځغند. ورجانی د اکرام لاس نيولی وو او په ټولو سپين سرو بنځو يې گرځوو چې ورته لام وکړي، بنځو به ورته دعا سره پخپل وس انه يا دوه آنې په س کېښودې. کان چې د اکرام سره يو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د بناپېرې کډه هم راټوله شوه.

عابده په يو کټ ناسته وه او ټولو ته يې کتل. د هغې دويم ماشوم په نس کې وو، باور يې نه کيدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوي وو. د بناپېرې په ځای يې ځان وليدو چې د کوټې له رازې د خپلو ملگرو په حلقه کې ورو ورو بهر را وتله، د کوڅې خوا ته دواړه تمبې يې وې او ماشومان د ډلې چار چاپېره تاويدل را تاويدل. زهره يو سور ټادر جاني ته ورکړو چې ډولې د پاسه يې وغوروي، يو چا ه ډولې کې دننه سور توشکې بښي. جاني د بيگاراهيسې د مور غوږونه خوړلي وو چې نغه به د خپلې خور سره ډولې کې بښي او مور ورته په سخته کې وو چې په ډولې کې دريو کسانو ځای نه وي. بناپېرې به به د هغې نږدې ملگري شهې په ډلې کې بښي. عابده اوس بته پته ژړا پيل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه يو پنډوکي ويستو چې په يو اري رنگه رومال کې وچه ميوه، لونگ او قند تړلي وو. شهې د ميوې غوټه ترې ونيوله او بناپېرې ته يې پام شو چې تراوسه يې نه ژړل. هغې مکر وکړو چې صبا ته به بنځي ور پورې خاندي نو ژر يې وويل، "ناوې به رخصت شي او ورو به يې نه وي." دې خبرې د اوږدو سره بناپېرې په ساندو اي زما روکيه." اوس هغو بنځو هم ژړا پيل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وي. يو چا نارو کړه، "مه ژاړه لوري... او په سلگيو شوه. هره سترگې وچې وي، هغه بناپېرې ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه يې بنکل کړه.

ي تر دروازي پوري پدي خو گامونو كي بناپيري خو واري
ودرول شوه، بيا چا په شکور كي غنم راوړل. هي د ناوی لاس
يزگار کرو او شکور ته يي برابر کرو، بناپيري په موتي كي غنم
را واخيستل او شاته يي وشيندل. دري موتي غنم د شيندولو نه
روسته هغه په ډولي كي کښينول شوه او شهی هم ورسره کيناسته.
ولي د پاسه د غوریدلي خادر پلونه را خورند شول او
رو چي له دېره وخت د کوخي په سر كي يو دېوال سره ډډ
لي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولي دوه ډنډي يي وړاندې او
وروستو په اوږه کړلي او روان شول. رجاني د پتاسو او لاجي
انو يوه غوټه بصری ببو ته ورکړي و چي د ډولي د پاسه يي
وشيندي. بصری سرو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بيا په ټوله
لاره يي پېسي او پتاسي ډ، ډولي شيندلي. د ماشومانو جوپي وي
په ډولي پسي يي منډي وهلي او د پتاسو او پېسو د راتلولو
لپاره به لکه د چرگانو په زمکه پرېوتل او يو بل سره په جنگ

زهره په کور كي يواخي د هغي لونه او محبوبه پاتي وي او
نکي چي د کور په پاکولو اخته شوي نو عابده دننه په کت
سملاسته. زهره او محبوبي تر هغي ورته نه وو وئيلي چي اعظم
خپل ملگري سره په بايسکل سپور روان و چي يو موټر د شانه
ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپنين چي محبوبه د بناړ نه
راغله نو هغوي ته يي دومره وويل چي د اعظم د امتحان پرچه
ماخيگر كي وه. زهره د محبوبي سره بناړ ته د تلو لپاره بورقه

او اخیسته او لونیو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به بېرته
ي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
رته وویل چې د کلي لاره بڼه نه وه او محبوبه یې یواځې نه
پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نور جانی چې کور ته ورسیده نو د ورا ځیند ښځې د وړاندې نه په
کور کې و. دا د نور جانی نږدې خپلوانې وې او د ناوې د هرکلی
ته ولاړې وې. ډولې د کوڅې دروازي سره کینودل شوه نو یوه
نوره چیلې یې د ناوې په پښو کې حلاله کړه. دې ښځې د شرمو
په درشل کې توی کړل او ښاپېرې چې د ډولې نه راوویستل
دې ښځې بڼه یې د دې تیلو د پاسه کېښوده.

وونکي جینکې بیا راټولې شوې وې ښاپېرې ته یې د هرکلی
سندرې ویلې. د هغې تخت شوی وو او دا یې پرې کېښوله
نهی هم ورسره د جوخت خپل ځای ونيولو. بیا یو ماشوم د
پرې غېږې ته ورکړې شو او شهې ورو د ښاپېرې په لاس
پې کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوی په انتظار وې چې
آینه مصحف رسم به هم کېږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
نه لگیدو، ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې.

د خلک سترې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښاپېرې یې
هم کوټې ته وردننه کړ او شهې پخپل پالنگ کېښوله. ښاپېرې
سره مور یوه ناینه هم رالیرلې وه، هغې څو واري نور جانی ته غږ
وکړو چې اکرام دې له حجرې راوغواړي. څر چې شهې هم د
خوب لپاره د ناوې د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

خان پسي د کوټي تمبي وترلي کوټي په گوټ کي نخت و غځيدو.

بناپيري په پالنگ ناسته وه، د بنارسي د پلوونو نه يي اکرام ته پت
کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به ستري مه شي وايي... کله
به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله
به د هغي لاس نيسي... کله... هغه په انتظار ستري شو
باندي ډېر زور کړي وو او سر به يي يو خوا بل خوا تالی وهلو،
خو هغه له ويرې نه ويده کيده. هسي نه چې اکرام خفه شي، هغه
خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوريدو... هغي خپلو د
پينو زرو پايزيونو ته کتل او د جاني خيره ورته مخي ته ودريده.
بيا يي خلو نازکو گلابي لاسونو ته پام شو چې پکي د سپينو او
زررو گوټي خليدي، د هغي په کټه گوټه کي درې گوټيزه شيش
گوټه هم وه او د په هنداري کي به يي خپل گلوبند وليدو. د
ي کمخواب او د بنارسي ، رنگ ي فرق وو خو گلونه يي يو
شان وو. د هغي په لاس کي د نکريز ک ورو ورو د ډېوي په
رني کله سور او کله تور بنکاريدو، هم پدې رنگونو کي د هغي
د بالبت سره و غځيدو او هم نه غونډه موندې په پالنگ يوازي

ينخم باب

بناپیری د خوابی په غر له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپیدی
چاودیدلی وی . نورجانی هغې ته د لمونځ غبرک . هغې تخت ته
وکتل خو اکرام هلته نه و . کوتې په یو گوټ کې د اودس لپاره
ځای جوړ وو، هلته یوه نوې زه او چلمچي اېښودل شوی وو.
بناپیری ژر ژر خپلې گانې لیرې کړې او د لمونځ لپاره یې ځان
تیاره کړو. نور بنځې را پاڅیدلې وې خو د یې کوتې خوا ته
وک نه راتلل بناپیری نه پوهیده چې څه وکړي. نورجانی
اغله، د کوتې دروازه یې ځان پسې وتړله او د بناپیری سره
کیناسته... تر ډېره وخته یې هغې ته د راز خبرې کولې.
خاته سره د بناپیری او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای
پراتې او حلوا په یو لوی ځوان کې راوړې شول. نهی یو واری
یا بناپیری ناوی کړه او تیلی د کار جوړه یې ورته
غوښته. هغې ورته په کمځۍ کې د رامبیل د گلونو لړۍ هم تاو
ې و چې سهار وختي شفا او جانی د خپل کور د بوتې نه
راشوکولي او په تار کې ورته پيښلي وو. بیا د بناپیری تخت بهر په
لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوی سره چای وڅښلي. بصری
ر چې بیا رابنکاره شوه . غې په لاس کې د رنگینو کاغذونو
جوړه یوه اویزه نیولې وه . بناپیری د کټې د دروازی په سر
دغه اویزه وځړول شوه، بیا هغې سپینې لوگي کړل او په ټولو یې
وگرځول، رجانی ورله څه پېسي په لاس کېښودې.

غرمې تر ډوډۍ پورې د چم گاونډ ټولې بنځې نورجانی کورته
راغلي د بناپیری بنارسي به یې پورته کړه مخ به یې ورله وکتلو

په لاس به يې پېسي کېښودلې. ځينو . پېسو پر دې نورجانې ، هگۍ او کوچ کېښودل. مازديگر مهال ځينو جينکو بيا تمبل راوخيستو او د واده سندري يې وئيلې. مایپري ښه خوشحاله معلومیده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وځانډل، جانه يو څه نا څه نا کراره ښکاریده. کله چې به يې وليدل يې د محلت ځوانی واده کړې ښځې ښاپېری سره پټې پټې خبرې کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د ځو پام ځان ته کړو.

مانښام بانگونو پر وخت د ناوی تخت نه کړی شو، د ښاپېری ه راغلی ناینه هم پاڅیده او ښاپېری ته يې تسلي وکړه چې سبا ورپسې خویندې راځي. هغې ملگري شهۍ لا د غرمۍ د ډوډۍ نه وروستو خپل کور ته تللی وه. مانښام په ډوډۍ کې درې نلور ښځې پاتې وې چې د نورجانې د کور لوبڼې لرگي يې خپلو ځایونو ته رسولی وو. ښاپېری ستړی وه او غوښتل يې چې نورو ورځو په شان د ډوډۍ نه سمدستي وروسته اوده شي. شپه هغه پخپل پالنگ يوازي نه وه ناسته نورجانې هم ورته لنگې ته ډډه وهلی وه. بزور او خواښې څو شپې د خبرې کولې بيا نورجانې د خپل زوی په هکله ورسره لگيا. ا چې هغه ډېر لایق وو او د کلی ټول خلک ترې سوځي. ښاپېری ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د پېرې کیسه وریاده کړه. نورجانې هغه زړې خبرې وبللې. کرام د قدمونو د ښکالو په آوریدو دواړه غلی شوی. دې چې را

دنده شو نو مور ته يې په ټيټو سترگو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانی په ټيټو غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازي زنجير تړلو ته هم اوچت نه هري کپن په تته رڼا کې بناپېری ته د هغه نيم مخ نکاريدو. نن هغي بنارسي لري کړي او شنه لويته يې په نيم سر ځورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې بل ملگری پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی پاڅيدو، بناپېری هم ملا نېغه کړه. اکرام له کوتي بهر ووت. بناپېری ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې نلیدلی کت را دنده کړو. هغه د کوتي په بل گوټ کې يو څو شيان اخوا خوا کړل او کت يې پکې ځای کړو. بيا يې ه شری ورباندې وغوړوله. یې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اېپری چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده وازې رنجيز يې وتړلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل ورينمين رومال کې يې غوته کړل غوته يې د بالبنست لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنگ په آرامه و غځيده او د ويده کيدو پراندې يې د هري کين باتی مړه کړه. د هغي خوب د دروازي د زنجير په کرنګي و مات شو، بناپېری ژر ولاړه او تمبه يې ه کړه. نورجانی د هري کين سره را دنده شوه پالنگ حال او په بل کت اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

هغي لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د
حر بانگ پیل کړ . رخ د بناپړی لپاره د خوشحالی شېبې په
جولی کې راوړې وې . هغي ټولې خویندې راغلي وې، ورسره
کلی نورې جینکې هم وې . رجانی ورته ډېره بڼه ډوډۍ کړې
وه خو ډېرې خبرې یې نه کولې . بناپړی د زربفت جامی په غاړ
کړې وې او ټولې بڼې ورته په کتلو نه مړیدې . د هغي د جامو
او د کالو نه ونه هم ډېرو په لومړی ځل اوریدلی وو، شفا د هغي د
ل سنگار شیان ټولو ته وربښودل .

ډی نه وروسته بناپړی خپل د پسول صندوق پرانیستو او ټولو
جینکو ته یې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس رینمین
پرتوگابښ ه د سوچه ورینمو رومال او نورو ته یې د گلابو د
وړی وړی شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستي
وې . یگر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو بناپړی د
ه وروسته د قران تلاوت پیل کړو . نورجانه د پرون نه
زیاته په تشویش کې ښکاریده . بی اکرام پسي ځواب کړې وو
د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې
مانه ډېر وو او خواښې انزور یوازې ډوډۍ وخوره .

رجانی نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه کله
چې اکرام بیا خپل شلیدلی کت کوتې ته دننه کړو، نو په پالنگ
ناستي باندې لکه د پیشو حمله وکړه . بناپړی کله خواښې
ته کتل او کله اکرام ته نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

قهر وه. که د اکرام زړه نه کپري چې د هغه سره دې په پالنگ اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه بنکاریده. بیا یې د اکرام خبرې ته یې پام شو، "ه هیڅ مه وایه، انزور دې راوستله... ارمان دې پوره شو... دا بنځه کولی نشم... یې د ټول خاندان نه نفرت دی. بناپېری هک پک پاتې شوه. اکرام له دوي دومره کرکه کوي... د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلومیدې، د مېړه له خلی یې پخپله واوریدې.

ورجانی خپل خ په څپيرو ووهلو او په ژړا کې یې اکرام ته پرې کولې. بناپېری نه پوهیده چې خواښې ته تسلي ورکړي او که اکرام سره پخپله خبرې پیل کړي. هغه ناوی وه او په کلي کې زیو ورځو د ناوی غږ به چا نه اوریدو. نورجانی اوس زوی ته جولي غورولې وه او مینت زاری یې ورته کولې چې د هغې توب نه دې حیا وکړي. اکرام خپلې خپلې له پښو وویستلې یو، په زوره په ځمکه وویشتله. "زما لپاره ښځې او پدې خپلې یې هیڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... چې دې راته کړیده نو خپله یې سمباله کړه.

یې تیرې شوي او د اوومي د دود لپاره بناپېری تک شین کمیس او سور پرتوگ اغوستي وو. په سر یې ژپړه د جارجت لوپته وه چې په سپینو خالونو ډکه وه او پلوونو ته یې ریښمو ځوندي لگیدلی وو. د هغې خویندې او ملگري

لي شوي، سندرې يې وويلې او نور جاني ورته بيا درنه ډوډي
ورکړه. له ډوډي وروستو پېرې لومړي د سيدانو کور ته په
ولي کې او بيا خپلې مور کره د جينکو په بدرگه ولاړه. اکرام
ي ورځ په بناړ کې و، په دفتر کې پيرنگي افسر بدل شوی
نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره
ژندگلوۍ کوله. ورجاني خو واري د کلی بنځو ته
کړې وه چې د هغې د زوي لوي افسر راتلو. جينکو به بناپېرې ته
يوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخنډل. هغې درې
ځي مور کره تيرې کړې او زهر به د بناپېرې خبرو ته غوږ
اېښي وو چې د اکرام په هکله څه وايي. هغې ته دا عجيبه وه چې
ي ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولی. هغه
نوشاله معلومېده خو زهره ته د هغې په سترگو کې هاغه ځلا نه
کارېده چې د عابدي په سترگو کې يې د واده په دوپمه ورځ ليدلی

د اعظم امتحانونه ص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په
سر يې يوه پټی اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا
به اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې
مودې وروسته د زهره په کور کې ميلمنه وه او هغه د دې په قدر
عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډي لپاره وټاکل شوه
ورجاني ځواب واستوو چې اکرا په ورځ وزگارين .
زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمايش

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولېږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا گڼه گڼه شوه، مريم ل لوبښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سره کړو چې وگوري څوک څه کوي. محبوبې یو لوی پتنوس له خواړو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ناپېری . بدې له کوره حلال کړې چرگه راوړې او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ثفا په ښار کې گلابي فیرني چل زده کړې وو او د پوږو کڅوړه یې له نانه سره راوړې وه. جانی ټول وخت د خور نه تاو راتاو گرځیده چې گوندی لږه پرېکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به رته پښې ودربولي. خر چې گلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼه په لاس کېښود بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنگه نازک ورق به په فیرني هواروي. انې پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډۍ تیاره وه، نورجانی راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. بنا ری هم ورسره په څنگ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدې. ورجانی د اکرام خبرې کولې، دا چې هغه څومره لایق وو دا چې انگریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

ي غوبنتل يي دي گلستان ته له خانه سره بوخي خو هغه
ورسره نه هي. وايي چي دا کلي به نه پريزدم. زهره په يو ت
سترخوان هوار کړو او ټولو ته يي غږ وکړو چي ډوډي وڅوري.
اکام تر اوسه نه وو راغلي، نورجاني پسي خو واري ماشومان
ور واستول، بيا يي اعظم ته غږ وکړ چي اوڅيني راولي. هغه
ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان يو گوت کي کيناستو، بيا
يې ورو غونډي وويل، "اکرام لالا وايي چي ما ډوډي په حجره
کي خوړلي ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د بناپيري د سترگو
رکه شوه، د شفا شونډي خورنډي شوي عابدي د خپل م
زوي په ډکه خوله کي نورې وريژې هم ور ومنډلي، محبوبي
رگ اندامونه ژر په ټولو وويشل. زهره د و يژو غوري د اعظم
ي مخي ته کيبنده او قورمي غوبنه يي ورته په لاسونو کي
ورکړه.

ورجاني هیده چي که زوی يي نن د خوابني کور ته رانغلو نو
کلي به ور پوري وځاندي. له ډوډي وروسته هغه پاڅیده او
اکرام پسي جري ته ولاړه. هلکانو ورته وويل چي زوي يي
کور ته تللی وو. ورجاني چي نور ته راغله نو څه گوري چي
اکر د واده په پالنگ غځيدلی و پينو ته ورته د ده ملگري پاينده
نورجاني به ليدو هغه وارخطا را پاڅيدو، هغي
ته يي ستري مه شي وويل او په منډه له کوتي او ورپسي له کوره
رجاني لا پدي خبره ځان پوهاوو چي پاينده خا دي د
ي په کوته کي څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوتي

د مور په سترگو کې ې قهر وليدو. نورجانی ورته وويل، "خوابني رته ولاړ شه او بنځه دې راوله." اکرام ېې له بحث کوڅې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه او کله چې وې ليدل چې اکرام ېې لاس ته د حجرې پر ځای گس لاس ته د زهره د کور لاره ونيوله نو هغې يوه اوږده ساه واخيسته. د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانی د گاونډيانو د وړو سره په درشل ناسته پیتاوي کول. د اکرام په ليدو هغې دننه منډې کړې او مور ېې خبره کړه. ماڅاپه د کور په خلکو کې بيا يو حرکت پيدا شو او نول راپاڅيدل. د اکرام هرکلی و دی په يو کټ کپناستو چې دې نوی گلداره څادر غوړيدلی و. مخامخ په بل کټ محبوبه او بناپيری کيناستي، د دواړو کتونو په منځ کې د دوو گينو ميزونو د پاسه چای او رنگارنگ خواړه کينودل شول. ږرې بنځې و ماشومان خو او شا په نورو کتونو ناست وو څوک پکې ولاړ وو او د ټولو سترگې کله بناپيری او کله به اکرام ته شوې. نفا د چم گاونډ ماشومان له کوره وويستل او مريم له دېواله اکرام ته ستړی مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کلي کله نا کله به ېې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدي او رته څو څو واري د کلچو او د شيرينی قابونه وړاندې کړل. اکرام به د چايو د پيالی نه يو گوټ وکړو او کله به د چا په ه موسکی غوندي شو. د بناپيری او د شفا ځينې ملگري د غولي په يو گوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

اکرام اخوا، پخوا کتل، هغه ویزاره بنکاریدو او اخر یی عابدی ته
مخ واروو چي، "مورن به ولاړ شو." عابدی په یوی شوخی موسکا
اکرام ته وکتل او بیا یی ووییل، "بسه ده مورن به بساپیری نوره نه
ایساروو." اکرام پښی بسکته کړی چي خپلی پښو کړی خو هلته
ده د تیله دارو خپلیو جوړه نه وه. یوه خپلی بله د ناوی
ریندو تری پته کړی وه. دی جینکو پت پت خاندل بیا شفا
ات وکړو او اکرام ته یی ووییل، "خپلی خو په پیسو کپړی."
نولو جینکو په زوره و خاندل، بساپیری تکه سره شوه او د بانرو
دی یی اکرام ته وکتل. هغه یوه خپلی په پښه کړه، بله پښه یی د
کت په بازو کپښوده او ودریدو. د هغه سترگی له قهره ډکي وې،
عابدی ته یی مخ واروو او ورته یی وویل، "خپلی راکړه که نه
خور مو هم د سي ټول عمر له ځانه سره کښینوی." د جینکو
خولې یی وازی پاتی شوی. عابدی غټی ملالی
ترگی له اوبښکو ډکي وې او زهره غو تل چي هم په هاغه خپلی
په اکرام راباندې کړی او دا سر ورله مات کړی. هغی د اکرام د
زتلو لپاره خوله خلاصه کړی وه خو محبوبی ته یی پام شو چي
سترگی یی ورته برندی کړی وې. هره ځان قابو کړو، عابدی ته
یی د سترگو اشاره کړه، هغی یوی پیغلی ته سر وخوځوو او دی
جینی د خپلی لوپتی د پلوو لاندې پته خپلی را وویسته. بیا
غوندي ولاړه او د اکرام مخی ته یی هغه خپلی کپښوده.
بری پدی څو شپبو کی له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله
محبوبی ورته بورقه په سر کړی، دوو وړو جینکو ته د هغی جامو

پندوکی او د خوړو تشت په سر پښې وو. اکرام نور هیڅ نه
او د کوڅې دروازي ته روان شو. ښاپېری نه هیر وو چې د
او سره خدای په امانې وکړي، د هغې ملالو سترگو د اعظم لټه
کوله خو ورور یې وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
ته کتل چې ټول اسمان یې د ده د زړه وینو په شان سور کړي
و. ښاپېری د خپلو اوبنکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسي له کوره ووتله.

شپږم باب

نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتي دویمه نېټه وه
زه ره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې یې هم
د شپې پخولې وه چې په وخت کچرۍ ته ولاړه شي. هرې
میاشتي په دویمه نېټه به دا کچرۍ (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

م د انگريزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړې وو په هغې حساب اوس هره مياشت کونډې ته يې پېنشن (تقاعدي) پېسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړي، د اعظم بنووي د مياشتې خرڅ به ورباندې کيدو. پدې دفتر کې د زهره ډېرو نو کونډو سره پيژندگلوۍ شوې وه. هغه ځای يې بابو (کلرک) يوسف د هر چا فايډونه مائل او ټول فارمونه او کاغذونه به يې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دويمې نېټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، يوسف به ورته چای هم او غوښتلی او جاۍ سره به يې يوه نيمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته يو بل د ژوند ځينې اړخونه معلوم شوي وو. زهره خبره وه چې يوسف هره ورځ په بايسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې يې لرلې او لار او د ښځې خبرې به يې کولې. يو ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلې شو، بيا يې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج يې روان و.

زهره ډېره خفه شوه ځکه يوسف د لو کالو وو او پدې ځوانۍ کې يې ډېر په حوصله د ښځې د رنځ علاج کوو. هغه تر پورې سبق وپيلی و زهره ته به يې يادوونه کوله چې په جانی ي سبق ووايي. نو د زهره لپاره يوازي د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی يې ډاکتر شي. هم دا وه چې اعظم په ښار کې د انگريزانو په يو داسې ښوونځي کې سبق ئې

چي د مياشتي فيس به يي تري اخيستو. کال کي يو واري به وپي د امتحانونو (آزمونې) د داخلي او د کتاب اخيستل کيدی.

سر کال فصل بيا بڼه نه وو، ري، زهره ټول غنم نه وو خرڅ کړي. يو هتي وال ورته ويلي وو چي په جنگ کي زور دا شو نو غنم به نور هم گران شه، د زهره د کلي کوټه ټوله د ه بوجيو ډکه وه. ي د پينشن روپي راوړي، محبوبي هم ورته د مزدوري دري وپي په لاس کينودې و زهره په کور کي حيرانه کيناسته. د اعظم د سبق پېسي نه وي پورا تېر ځلي هغي د حبوبې نه لس روپي پور اخيستي وي او وسه د هغي دوه روپي ورته پاتي وي. پېسي يي تري نشوای غوښتلي او لاسونه يي مروړل چي خپلو ليچو ته يي پام شو. د سرو زرو دوه نازکي کړي ورته سيد کرم د اعظم په زيږيدو جوړي کړي وي د تېرو دوو کالو په سختو کي هم زهره دا کړي نه وي رځي کړي، خو اوس بله چاره نه وه. او وخت وو، هغي جاني ته ډوډي ورکړه، پخپله يي دوه نمري وخورې او لور ته يي وويل، "ه بازار ته ځمه، د ورور نه بغير بل هيچا ته دروازه خلاصه نه کړي.

زهره منزل د زرگرانو په بازار کي وو، سورج مل زرگر پخپلي بي کي ناست د يو امېل پتري شمېرل زهره يي وليده نو په احترام ورته پاڅيدو. هغي را هم څو واري د سورج مل د دکان نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پتري جوړ کړي وو، نن هم د

زهرة په لیدو سورج مل خوشاله شو په بازار کې تیریدونکی د
ی والا هلک ته یې د چای راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس
په اشاره وویل، "مه راغواړه چای... سورجه وروره کالی نه
جوړ. سورج مل په خدا وویل " له نو اوس به ته د یې حایه
له چایو څنگه ځي. " زهره دکان ته وروختله او په فرش
غوړیدلې قالین سره جوخت یې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه
له ځانه کلکه تاو کړه او کیناسته.
یې د پښو حال
ولیدو، بیا یې د له سترگو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول
نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبې کې بند کړو او زهره ته
بې مخ ووگرځوو. "نه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره
د زهره زړه را پک شو، خپلې شونډې یې وزیږلې او د لاسونو
کړې یې ورته وویستلې. "دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې
کپړي... د زوی د سبق لپاره لس روپۍ پکارې دي."
، بیا یې لږ په خفگان زهره ته وویل، "دا زه درته
نومره بې غیرته بند ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم "
زهرة یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج وروره...زه
خبره یم چې له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..."
یې خبره ښمگړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې
وویل، "خپلې کړې دي په لاسونو کړه، زه به درته لس روپۍ
درکم." زهره یو شپبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، "که روپۍ
راکوي نو سود به هم اخلي؟" سورج مل اوس رښتیا په
غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، "نومره بې عقله خو نه

کاري... لس روپي بي سوده درکوم، هر وختي چي دي پيدا کړي ماته يي راوړه. " بيا غه پاڅيدو او د دوکان په بل سر کي گيدلي د اوسپني د سيف (لاکر) مخي ته کيناستو. زهره خپلي کړي بېرته په لپچو کړي او د زړه دردي يي ترگو ته کډه کړي وه. سورج مل په مهرباني د هغي اوبنکي نه درېدي، پوهه نشوه څه وختي يي لس روپي د کميس په تخرگ کي جوړ لوی جيب نکتته کړي، کله يي چای وڅښلي او سورج مل ورته نور څه وويل، بس د هغه يوه خبره به يي بيا بيا غور کي اوریده. " غېرت نه يم چي ستا د لاس کړي به خرڅوم. "

په کلي کي د مايا هتي وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونيو سره وی د هتي شاته کور کي اوسيدل. د کلي ماشومانو به د مايا رکان نه د گوري څلوبي، املوک، چني او نور خواږه اخيستل. نگارنگ دالونه، وريژي، هگي او د موسم ابه به يي هم خرڅول. د کلي زيات خلک خوار وو او پېسي به چا سره نه وي. لپاره به خلکو مايا ه غنم، جوار، هگي يا شوده وړل او بيه به يي مايا پخپله ټاکله. خو عجيبه خبره دا وه چي کله به يو ماشوم ورته پسه ونيوله نو هغي به ورته گوتي نه وروړلي. د مايا د هتي قانون دا وو چي پسه به دي ورته په ځمکه غورځوله او هغي به اندي خپله پسه رابنکله. ه خاورو کي به يي دا پسه وموښله نو بيا به يي راواخيسته. هغي چپري . کلي د نورو ښځو سره يو نای د ويالی نه اوبه نه وړلي نه به يي څوک خپل کور ته دننه پېنودل. زهره چي د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مايا

چلند ور په زړه شو. عجيبه خبره دا وه چې د مايا دواړو ورونو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلي. په ودونو کې به يې
غوښي هم خوړلي. زهره په ټوله لاره د مايا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. پلې کوڅې ته رانږدې شوه نو
رې شياما مور يې وليده چې د دوي په گاونډ کې يې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو يو بل سره زړه خواله وکړه او بيا
ځيرونه يې وشرنګول.

م نړيوال جنگ کې زور پيدا شوی وو. د انګريزانو استازي
، په کليو بانډو ګرځېدل او ځوانان به يې پوځ کې تي کول خو
لاورخان خپل ټول زام . د کلي خلکو به ويل
چې هغه سرکاري کسانو ته پېسې ورکوي او پکې يې څو سره
ملګرتيا يې لرله. نورجانه سخته وېريده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
وونځي نه يوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
مياشتې پوره شوې او اکرام قبائلي سيمي ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مديريت په دفتر کې د يو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته يې ويل، "خوبښه
دې خپله... که انږن خان سره ساتي، وي ساته، زه يې له ځانه
سره نه بيايم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلي
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د څپېرې گناه ګاره
هغې د ناويتوب ورځې اوس په تيرېدو وي. چم گاونډ
ځې به راتلي او نورجانه ، يې په سترگو سترگو کې پوښتله چې،

انروردې څه لر " مانا حامله ده که نه؟ نور جاني به د دواړو
رنو گوتي په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
څې کړې مې لکه چې دا ټول د بښاپېرې گناه وي.

ي به کله ناکله د بښاپېرې خبر اخیستو خو زهره او خویندې يې
مه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په بښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرگنې نه وه خوښه ولې بښاپېرې
ایست ته به ټینگ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به بښې راتلې نو زهره به د بښاپېرې حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بې
ماشوم د زېږولو په انتظار وه او له څو میاشو راهیسې بښار ته نه
وه تللی. زهره چې د اکرام د نوی نوکړی نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پیدا شوه چې بښاپېرې له ځانه سره بیایي او که نه.
هغې د شفا سره یو څو واري زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به یې ردوله. بښاپېرې په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، یو واري هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
گرځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلگیره شوه او ځان به یې
واځې احساسوو. محبوبې ته به یې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصیحت پیل کړو چې کلي ته ډېر ک
اتگ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مینا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، یې به ټوله ورځ د انگریز پوځیانو لپاره د خړو
ریو نه سویټري (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

بوازي مري، بنادي له به كلي ته الله، شفا، اعظم او جاني به يي
م له خانه سره نه بيول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپين به د پيو
خرخوونکو گوجرانو ه تانگه کي بپرته راغله. نن سحر زهره
ءواب شوي وو چي د دلاورخان مشره بنخه مړه شوي وه،
غې شفا او اعظم ته پودي پخه کړه، جاني يي له خانه سره كلي ته
بوته.

ري د وير او جنازي نه وروسته د كلي بنخي يو يو کت کي
خلور خلور کيناستي يو بل ته يي سرونه تپت کړي وو او په خبرو
تي وي. زهره ، تادي کي وه، غوښتل يي چي بنا ته ژر
، ورسوي، خو په راپاڅيدو کي يي د يوې بنخي د خولي داسي
خبره واوريدله چي د غورونو نه يي لمبه راپورته شوه. د بناپيري
په هکله خبري کيدي چي د نورجاني سره د مري له کوره په وتلو
وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " بناپيري خواره وچه ده...نه نه
سمي دايي ليدلي ده هغه و ابي چي بناپيري خو تر اوسه جيني ده."
زهره بورقه په سر، نېغه د مري د کور نه ولاړه او د نورجاني
مخي ته ودریده. ي او بناپيري دواړو د مور تندي وليدو نو
، شوي چي جنگ جوړيري خو په زهره لکه چي اور بل وو.
هم هلته يي د نورجاني پلار نيکونه ور ياد کړل، په چيغه يي ورته
يل چي خپله لور به په بنا کي لوی ډاکتر ته د معايني لپاره
يايي چي څرگنده شي پ بناپيري کي څه نقص وو. هغي بنا ته د
اراده پرېښوده، مناف ماما ته يي وويل چي د محبوبې کور ته
ولاړ شي او ورته ووايي چي شفا او اعظم د شپي لپاره خپل کور

ته ور و غواړي. بيا هاغه زهره چې لونیو کره به یې ورځ نه تېروله د بناپېری سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر کړي.

نورجاني پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو . کلي ځینو بنځو زهره ته ویلی وو چې نورجاني په بناپېری تاپه لگولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر بانگ سره راپاڅیده بناپېری خپل یو څو جوړه جامې او کالي غوټه کړل او : لمانځه نه وروسته مور او لور د شنډ توت به لوري روانې شوې. نورجانه پخپلې کوتې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلي. سحر د چایو لپاره چې راپاڅېده نو د بناپېری کوتې ته ، وکتل، هلته د دروازي زنجیر زه لوی د اوسپني قلف ځوړند وو. ، د کوڅې د دروازي به درشل کیناسته او زهره ته په بڼېرو سر شوه.

"خدای دی د تورو خاورو لاندې کره چې زما د زوی کور
دای دی زوی ځواني مرگ کړه." د چم گاونډ هغو
چې زهره ته یې د نورجاني خبرې کړې وې، اوس د هغې
سره د زهره په هکله په خبرو اخته وي.

زهري ستري ستومانه په تخت پرته وه، لږه شپبه وړاندې محبوبه يڼه خپل کور ته تللی وه. جاني او بناپيري دواړه په پخلنځي کې خته وې او کله نه کله به د دوی د خدا غږ د زهره د فکرونو لړۍ ماته کړه. سي بنکارېده لکه چې بناپيري تل هغې سره وه، د هغې د يوې خبرې نه هم داسې نه ايسیده چې د واده وې بنځي به يې تېر کړي وي. سحر چې دوی بنار ته را ورسيدې پري يو بل ته غاړه غږې شوی وو. دواړه وژړل چې زهره ورته حيرانه وه. ی په ټولو اولادونو کې يوازي عابده وه چې زهره سره به يې ډېرې خبرې کولې، ا ډېره موده وروسته خور ليدلې وه او باند، يې کوله چې بنوونځي ته ولاړ نشي. و زهره ورباندې سترگي راو ستې او بناپيري هم ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په زه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بيا د محلت د نورو جينکو سره له کوره وتلی وه.

ږه پخپل زړه کې کرل رپل چې څرنگه به د بناپيري سره خبرې کوي. محبوبې ورته د يو کلينک پته ورکړې وه چې رام چند ډاکتر او د هغې بنځي سيتا په گډه پرانستی وو. اړ ډېرې بنځي به د علاج لپاره سيتا ته ورتللي، محبوبې ورته دا هم ويلی وو چې رمې نه وروسته دومره بيروبار نه وي. س تر ټولو گران کار د زهره لپاره دا وو چې بناپيري رضا کړي. خو د غرمې د ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلينک ته د ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و بناپيري په چپه خوله د مور خبره

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه، چې ښاپېری د ابدې حای نیولی و. تلو کې زهره جانی ته یو وارې بیا تاکید وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي ترڅو بږه کړکۍ نه یې راتلونکې لیدلې نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د تانگو ادې ته نږدې و. د لوی سرک په غاړه جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو خوانی لوی کور وو چې د رام چند نیکه جوړ کړی وو. لاندینی پور په دوو برخو وېشل شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سرک نه ورته لاره ورغلې وه. باغچې یو خوا لاره د سرو او بله د ښخو کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په رنډه کې په لویو لرگینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د انگو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت گارو و. زهره او ښاپېری د بر ۴ دروازي د انتظار یوې کوتې کې ناستي وې.

یوې نرسې په رجسټر کې د ښاپېری لیکلې و. په معاینه خانه کې یخوک نه وو ځکه زهره ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته واي. نرسې دوی ته یوه پرچه لیکلې وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې سره یې دننه ور واستولې.

ډاکټره سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر علومېدو، خو وینسته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه ۴ پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین (سټیټکسوپ) وو.

يو قلم يې په لاس کې وو او په نينو کاغذونو يې ژر ژر ليکل کول، اېپري يو څه وارخطا شوه. ډاکټره سیتا چې په کوم ميز او چوکۍ ناسته وه هغې نه علاوه پدې کوټه کې يو بل اوږد ميز وو چې سه پرې سپين څادر غوړېدلې وو. دې مې سره په څنگ کې د اوسپنې په چوکات ، آبي رنگه پردې لگيدلې وې. ډاکټري لم کېښودو او دواړو ته يې د کيناستلو اشاره وکړه، بيا يې بنټنې پيل کړې. زهره په پښتو کې لگيا وه او بښاپېري په ماته ږډه اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. يو څو خبرو نه و سیتا راپاڅېده، زهره ته يې بهر د انتظار په کوټه کې د کيناستلو وويل او زهره چې له دروازي وتله نو شاته يې وليدل ، سیتا بښاپېري هغې لوی اوچت ميز ته بيوله.

د انتظار په کوټه کې يو دوو بنځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفای ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کټري او بښاپېري سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړيو وغځيدې او چې ډاکټره يې په دروازه کې وليده نو زهره د خپل زړه درزا اورېدی شوه. ډاکټري په اشاره هغه يو واري بيا دننه ولاړه، بښاپېري خپله سپينه بورقه بيا په سروله چې معاینې لپاره يې ليري کړې وه. سیتا پوښتنې پيل شوې، او اخر يې زهره ته ويل، " ستا په لور کې هيڅ نقص نشته...دا تر اوسه جينۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دي ور وړي." زهره ډېره حيرانه نشوه ځکه ډاکټري يوازي د هغې د زړه شک لري کړې و د کلي بنځو او بيا به تېره شمې دائی ريښتيا ويل. ماښام د بانگ نه وړاندي

هره او بناپېری په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا له کوره ووتله او دې مخه د محبوبې کور وو. وارو بنځو تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه زهره پوره په تسله بېرته یې را وگرځیده.

بناپېری او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا ځلې زهره د نورجانې خبرو نه وړاندې د کلي معتبرو بنځو ته ټول حال وئیلې. د لاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې او ورته یې وویل چې پخواله دې بې نور د بناپېری ژوند کړي زوی ته دې ووايي چې پېری ترې خلع اخلي. نورجانې بیا هم پدې معامله کې مالي گټه وکړه او د خلع په بدل کې یې اده ټول کالي او جامې یې له بناپېری واخیستې. د اوسپنې هاغه صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور استوو او بناپېری د خپل مه ځمکې نه هم لاس واخیستو. زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د بناپېری د ژوند فیصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې د خپل زړه براس وویستو. هغه په زوره زوره لگیا وه او بناپېری یې اوبنکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې سو وپیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوي و چې د مور زړه یې د کاني نه و.

ری د یو خو میاشتو د خنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. نخم جومات (صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې نې استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې رته خان تیار کړو. شفا او بناپیری دواړه یو خای د پنخم صنف نه ووتلې. د چوټۍ پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلي نو بڼه مرچ او مالګه یې ورباندې دورول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تر دوی څنګه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای داملي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې سره ګډې کړې، بیا به یې دا د شپې سرې پوډۍ سره خوړل. ژمي سختو یخو شپو کې به یې د ګوري شربت جوړ کړ. توری به یې پاس په کوټه کېښود. حر به د کنګل شوي وری نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلي... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ته چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه اوريدل. هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې بونې ل چې په خپټه کې یې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) و زهره چې شفا به یې حالت ولیده نو سمدستي یې تانګه او غوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، بناپیری او جانی دواړه ورسره وې. په کلینک کې په دې ولا اخته ډېر نور مان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

ي بلي خلكو ته سنتي لگولي. ډاڪٽره پخپله هم ڊپره بوخته وه او
واري د انتظار ڪوتي ته راغله نو زهره يي وليده. دوي ته
يدي شوه، بناپيري سره يي ڄو شبيبي خبري وڪري، بيا يي
ورته وويل د خور خيال ساته علاج پر ڄاي پرهيز ضروري
زهره د شفا په حال پر پشانه وه، هغي دا ونه ليدل چي سيتا
ڄومره ر وخت د بناپيري سره خبري ڪولي. بپرته چي ڪور ته
اغلي نو بناپيري مور ته وويل، "ډاڪٽر سيتا وايي چي وي يوه
نرسه په ڪار ده...ماته يي ويلي دي چي ڪه د نرسانو ڪورس ڪو
غوارم نو دوي به راته په ڪلنيڪ ڪي ڪار راکري." ڪار نه
وراندې د بناپيري يو ڪال د نرسانو په بنوونځي ڪي سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوبه...د نرسانو ڪار خو به
يوازي مسيحيانو او هندوانو جينڪيو ڪول. بناپيري سپينه بورقه په
سروله، بي له اڪرام بل سري د دي مخ هم نه وو ليدلي، خو د
محبوبي په مشوره ره د نرسانو بنوونځي ته ولاړه او وي ليدل
چي هلته ٽولي بنوونڪي بنځي وي. ڄو مسلماني جينڪي يي هم
يدي او چي زره يي تسله شوه نو بناپيري يي پڪي داخله ڪره.
ه بنا ڪي به يي د انگريزانو په هپٽرو (ٽياتر) ڪي هندي فلمونه
م بنا ڪاره ڪول. زهره يوه ورځ، بناپيري د نرسانو بنوونځي ته
ورسوله او له هغي مخي د سودا نه وروستو ڪور ته روانه وه چي
په لاره ڪي يي د نغاري غر واورېدو. خلڪ د دي غر په لوري
روان وو او زهره هم په خلكو ڪي شامله شوه. يو تن د سرڪ په
منځ ڪي نغاره ڍنگوله او بل ورته په ته د يوي بنځي او سري

نگین تصویر نیولی وو. ی تخته سپین او تور تکی هم لیکلی
وو خو زهره پری نه پوهیده. نگارچی په هندي ژبی کی اعلان
کو، "د بمبئی نومیالی ستوري په بایسکوپ کی
گوری." نگارچی په خلکو پانی هم وپشلی. هره گوتو ته هم
یوه پانه راغله چې دی سمدلاسه تاو راتاو کره او د تخرگ په جیب
کی ی، داسی کپنودله، ته به وایی د روپ ورت چا ورله ورکړي
. محبوبی چې د زهره د لاسه پانه واخیسته نو په خندا شوه،
پدی کی هم بنخی او د سړي د خپرو سره د بایسکوپ اعلان
لیکی وو. هغه پخپله یو دوه واری د خپلو خپلوانو سره د بایسکوپ
یدو ته ورغلی وه او پخپل کور کی ناستو ټولو بنخو ته یی خو خو
واری د دی کیسی کړی وی. د زهره شوق یی چې ولیدو نو لوظ
ی ورسره وکړو چې بل خلی به دا هم له خانه سره بیایی.
زهره ته دا موقع چری پیدا نشوه.

ار په ډپرو کورونو کی خلکو د هریدکین پر خای د بجلی
(برېښنا) تارونه گولی و. د محبوبی په کور کی خو د یخ
لپاره یوه پکه هم وه و واری د زهره د کور خاوند سره یی
خبره وکړه چې په کور کی ورته رېښنا راوولی، خو هغه به ورته
بانی جوړولی. اخر چې د دی کور ته هم بجلی راغله نو د کور
ندی کرایه زیاته کړه. یخو پر خای د میاشتی کرایه
نیز روپی شوه او زهره چې د بایسکوپ لپاره کومی پپسی بپلی
کړی وی هغه په کرایه کی ولاړی. هر ماښام د اعظم، جانی
اپدی خبره جنگ وو چې د لوی کوتی رنا به خوک بلوی.

هر چا ته دي خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بتن کته کړې چې
په کړپ سره به يې په کوته کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په
کې به هم ناندري وي چې تور بتن به څوک بره کړي.
زهړه، شفا ته مينت زارې وکړې چې هغه د ماشومانو چلن
پرېږدي نو د اعظم او جاني ترمنځ دا فېصله وشوه چې يو تن به د
رڼا لگولو پر وخت په چ کې ودريري او بتن به بنکته کوي، بل به
رڼا بندولو پر وخت بتن پورته کوي.

ورځې نه وي تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور توديدونکې
ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې بنځې د هغې کور ته
وار په وار ولاړې چې دا نوې "شي" گوري. ي محلت کې يو
نو کورونو کې ريډيو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې
اوريدل کيدې. د کومې بنځې چې به يوه بدله خوښه شوه نو د خپل
کور د ټرکې نه به يې په گاونډۍ چغه کړه چې ، "لږ غږ يې
اوچت کړه." د يو اتوار پر ورځ زهړه بازار ته ووتله چې د
خطاب گل د دوکان نه "کله" (کليا) راوړي. خلکو به د خپل کور
چه ډوډۍ غه ته يوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې
دا ډوډۍ ښه ميده کړه. باسه به يې پرې د سرو پيازو بگار(تبي)
هم واچوله.

زهړه د جوړ شوي کله وښي را واخيستو ن د خطاب گل په لاس
يې يوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کوڅې ته چې را دننه شوه نو په
رېډيو کې د سندرو غږ يې واورېدو. ه دريو څلورو کورونو کې

هم هغه يوه مسته سندره غرېده چې د پېښور رېډيو ورته ايښي وه. هغه ځان سره موسکي شوه، نن د چوټي ورځ وه او خلکو په رښتيا بي له موسيقي خوند اخيستو. د کور مخي ته اعظم له دوو دريو هلکانو سره لوبي کولي او لويه دروازه خلاصه وه. زهره چې کور ته دننه کيده نو زوی ته يي د راتلو غږ وکړو. بيا پاس وختله پخلنځي ته ولاړه نو هلته هيڅوک نه وو. لوی کوټي دروازه ه بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغي مستي سندرې ه موسيقي داسي نڅا کوله چې له ځانه بي خوده وه و جاني ورته لاسونه پرکول. زهره هم هلته په برنډه کي په تخت کيناسته او په دواړه لاسونو کي يي خپل سر ونيولو.

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سينتر ته روانه وه. د هغي د رسالي سوب جاني وه چې بي په ښوونځي کي لومړی ورځ . زهره د محبوبې خبره منلی وه چې جاني ټوله ورځ په کوڅه کي بېکاره لوبي کوي که دوه نور ټکی ولولي نو ژوند به يي جوړ شي. جاني په لاره روانه او په لاس کي نيولی غوټه يي زنگوله

چې پکې پراته او وړیت کړې اگی ترلی وو. مور ورته ویلي وو چې دا به په نیمه چ ې کی خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه و د کتابونو غوټه یې په ترخ کې نیولی وه. کوڅې په بل سر ورته شیاما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې زولی وې او هره ورځ یو ځای به له محلته وتلی. رمولا یهوده ه او د هغې کور ته جانی کله هم نه وه تللي. د شیاما او د پري کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور لیرله. کله د کروشيې د نموني کتابونه، کله وړی او سیخونه، د تارکشي ک نډه ستن تار، د گنډولو د مشین پرزې او داسې نور توکي جانی له یوې کور ل ته ځغولې. پدې کورونو کې یاتره هلکان وو او د جانی په شان به یې د خویندو کارونه نه کول. د جانی شیاما ډېره خوښیده کله چې به ورکړه ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ خوړو لپاره څه ، څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپني دوه سیخونه او د شني وړی یوه گوله جانی ته ورکړې وه چې شیاما ته دی ورشي چې هلکانو د سویټر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او زهره د اعظم لپاره وړی راوړی وه ې شفا ورته سویټر واوبدي. جانی په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیاما د نیا نه ډېره ویریده، بد بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چې دننه کوټي ته ولاړه . دوی د حویلی په انګن کې یوه بېله چوکی اېښې وه چې بانی به په هغې کیناسته. هغې به هیڅ شی ته گوټي نه ور وړلې که یو واری شیام ورته په یو قاب کې د گازرو حلوه ورکړې وه

چې ويې خوري. نيا چې وليده نو تر ډېره وخته يې دواړه تر تلې،
يا جاني چې له كوره وتله نو وي ليدل چې نيا د نغري نه اير
راواخيسته او په زوره زوره هغه قاب يې په ماشوره پاك كړو.
ياما د نيا د لاسه جاني ته هيڅ نه شو ور كولى، نو يوه ورځ چې
هغه ورغله نو هغې ته يې ورو غوندي اشاره وكړه چې بهر
دروازې شا ته دي ودريري. جاني غلى ولاړه وه چې د شياما
د دروازې نه را بهر شو. هغې د گرمو شيدو كاسه ورته
ولى وه چې ژر ژر يې وڅښي. پدې ورځ چې شياما د شني
ړى نه نمونه جوړوله نو جاني د هغې لاسونو ته كتل. نمونه
پيچلى وه او شياما ورته د سيخونو او د وړى د كورونو د يو بل د
پاڅه د تېرولو او د تار د اړولو چل وړ بنودل. په څو واړې يې
پخپله نمونه اوبدله، با يې جاني ته وويل چې هغه د دى په وړاندي
هغه نمونه جوړه كړي. انى چې ځان پوهه كړو نو شي
دېخوا وكتل. بي د گاونډي سره په دېوال خبرې كولي. شياما
د پخلنځي نه د څلوبيو كڅور راواخيسته او جاني ته يې
ور كړه، بيا يې د لاس نه ونيوله او د كوره يې بهر كړه.

س هم د جينكو پدې جوپه كې شفا او فاخره په بورقو كې پتې
وي. شياما لويته په سر كړې وه و چې جاني يې وليده نو راتپته
شوه او هغې ته يې ټينگه غاړه وركړه. جاني د شياما لاس نيولى
او هغې سره يې په ماته گوډه هندكو كې خبرې كولي. څرخه
سېنټر يوه برخه اوس د سبق لپاره بېله كړې شوى وه. به څلورو
كوټو كې، څلورو بېلابېلو صنفونو د جينكو لپاره د نسواري سني

ي اوردې غالی غورول شوی وي. وی ته به یې تابت ویل او په یو تابت به پیر جینکی یو بل پسي کیناستی.

تولي جینکی د بنوونځي په تالا کې راتولي شوي، جا اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په خیر وه. مشره استاده انگرېزه وه او هغې یو خبرې په هندي ژبه وکړې ر جانی پرې نه پوهیده. ولو جینکو سرونه تیت کړې وو او یو بل ته یې نه کتل. بیا د هر یو قطار جینکی خپلو خپلو کوتو ته ورغلي. نوم لیکلو لپار یوې وړې کوتې ته بوتله چې سپین ږیرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم ولیکل شو او یو کاغذ یې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استادی ته یې ور و . دې سړي چې شفا ورته بابو صیب ویل د یوې الماری نه کتاب او تختی یسته. ورسره دوه د نیچي قل نه او مشوانی د یو ډبی نه راواخیستل وشنایي پونری یې هم ورسره کېنودې او شفا ته یې ویل چې د تختي لپاره به له بازاره پخپله واخلي. شلیري نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار یې جلد ورته وخپژوي. شفا سرو خوځوو و د جانی د شیانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جینکی یې وي، ښه شور وو. استادی په تخته سیاه (توري درې) الف لیکلی وو او جینکو په زوره زوره تو ی یادول. جانی په یوه بکه کې چې جینکی پکې لږ وي کینول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نیمه چوتی ، به ورپسي پخپله راځي. نږدې ناستي

ٻي وري جيني هغي ته ڪتل او موسڪي شوه، جانج هم ورته
وخاندل او بيا د نورو په شان دا هم د سبق په يادولو اخته شوه.
تر ډېره وخته زباني سبق و، بيا استادې امر وکړو چې اوس ياد
ي توري په تختي وليکي. جاني نو و جينکو ته ڪتل، د هغي
ناورينه مشوانې تشه وه او نه پوهيده چې ر ک نه جوړ کړي.
ٻي جيني هغه د لاسه ونيوله او استادې ته ورغله، مشوانې او
ي ورته بنکاره کړل چې دوي او بو ته اړتيا لري. استادې
ورته اجازه ورکړه، دوي په منډه د غولي نه تېرې شوې او په بل
کي لگيدلي بمبي ته ولاړي. ي جيني لږې اوبه په مشوانې
کي واخيستي پونړي رنگ يي پکي ورگډ کړو، بيا يي خوا
يخوا وکتل د جاني په سر د مملو لوپته وه چې هم نن ورته مور
په سر کړې وه. ز خو چې هغه خبريده ي جيني د لوپتي نه
يوه ټوټه شلولي او په مشوانې کي ور دننه کړې وه. جاني هکه
پکه ولاړه وه او د جيني نه يي پوښتنه، وکړه چې ولې يي مشوانې
کي دا ټوټه ور اچولې وه هغي ورته ويل په قلم چې نگ اخلي
و څاڅکي بهر نه توييري. دوي بېرته صنف ته ولاړې او په
ختي د تورو په ليکلو بوختي شوې. ناني ډېر په احتياط مخامخ
کتل، د توري شکل به يي په حافظه کي کښولو او بيا به يي ورو
ورو په قلم هم هاغسي وليکل. هغه بوخته وه چې پدې کي نابېره د
هغي نه مخکي ناستي دواړه جينکي د يو بل د ويښتو په شوکولو
لاس پورې کړو. وي په تيل ماتيل کي د جاني د لاسه مشوانې
ولويده او ټول کميس يي ورله ولرلو، استاده راپاڅيده، دواړه جينکو

له يې يوه يوه څپيره راخلاصه، كړه خو چې د جاني د كميس حال
ب وليدو نو هغه يې له وينتو را ونيوله او دروازي ته يې ورتيله
كړه چې " ورشه بدبختي... په لومړي ورځ دي مور ته كار
وكتلو."

د وجود نه ډېره كمزوري وه، د استادې په تپله په ځمكي
پوته، سترگو لاندې يې تياره او په غوړونو كې يې شغ شغ
كېدل. په هوش كې راغله نو د شفا په غېره كې پرته وه او هغې
رته ژړل. دا بله كوته وه چې پكې يوه زړه خاله ناسته وه. دې
، د جاني خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې كړه، او وي ويل،
وڅښه لوري طبيعت به دې ښه شي. " جاني سخته وپړېدلې وه
په ژړا يې پيل وكړ، يوه خبره به يې بيا بيا كوله چې، " زه كورته
ځمه. " مشره استاده راغله او جاني دواړو ته يې تسلي وركړه
او خاله ته يې امر وكړو چې دوي دې كور ته . بهر په
كوڅه كې يوه تانگه دوي ته په انتظار وه. نفا او خاله، جاني
راوچته كړه او د تانگې په وروستۍ سټ يې ځملوله. شفا هم
ورسره كيناسته، خاله وړاندې د كوچوان سره خبرې كولې
. كور لاره يې ورته ښودله.

هره د محبوبې په كور كې پرستنه گنډله چې په كوڅه كې
. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا
ئې ته يې ورمندې كړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژر يې
په غېره كې وله. خاله تانگې وال ته پېسې وركړې او د زه

سره د هغي کور ته ور دننه شوه. بيا خاله زهره ته ټوله کيسه وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ وهل نوک د جاني په شان بي هوشه شوی نه وو. زهره نه غوښتل چې د لونیو راندي د خاله سره جنگ وکړي، شفا ته يې ه وکړه، هغي يو څه مېوه د خاله مخي ته کېښوده، جاني نه يې وپوښتنه وکړه چې څه به خوري. ه اوس يو څه آرامه شوی ي پوښتنې سره ورته س ي پراته او هگی ور په زړه . هم هغه پراته يې غوښته نو ټولو وځاند . لاړه تازه ه او هگی يې ورته پاڅه کړل او بيا دواړو خوښدو يو ځای ډوډی وخوره.

نهم باب

جاني تعليم پاتي شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکتر ورله د طاقت روگان ليکلی وو او زهره زيار ويستلو چې هغي ته ښه خواړه ورکړي. زيارتونو ته به يې هم بيوله، غاړه به يې رنگارنگ عويډونه خورند وو. کله نا کله به يې مت هم تعويذ ترلی وو. زره ته يوازي د جاني غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

کړیده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنگ یې ژېړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
نوه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
بریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وي.
ه خبره وه چې د بنار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
ر نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکي کور کې به هم داسې
ای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وپړېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. وبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
ه چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوې کور کې ځای پر
ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزگار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه باری وه ا
به اوس د محبوبې کور ته له دې باری تگ راتگ کوو.
انی، بناپېری او شفا هم خوشاله وي، خو اعظم خفه وو. د هغه
حبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیتک (حجره)
کې له سرو سره لید. م ګاونډی ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجيبه
کارېدل.

نوي کور کې د جاني صحت ، شو، خو شفا ورځ تر ورځه
ويلې کيده. زهره به ورله په سر . بادامو تيل لگ د شپې به يې
رته د ايشيدلو اوبو جام کېښودو چې لوڅره يې په سپر مو
کاري، محبوبې ورته ويلې وو چې نزله يې بنده شويده ځکه يې
سر خوږيزي. ي هم بنه نشوه نو د خشخاشو، چارمغز
بادامو شربت يې ورله ورکړو. بيا محبوبې يوه بله ټوټکه ورته
ورکړه. زهره خيستو شويو او د بادامو پي
يستل هغه يې په توره خاورينه کټوه کې واچول، بيا يې د شفا
به سر منجيله کيښوده او د منجيلي د پاسه توره کټوه. جاني ته يې
ريل چې دا کټوه ورته ونيسي، بيا يې په کړچي کې ژېر غوري
په اور سره کړل او په کټوه کې يې واړول. او خوټکيدل
دې غږ شفا په خپل سر کې واوريډو، کله چې د خوټکيدو غږ
بند شو نو کټوه د شفا له سره رابښکته کړې شوه. په توري کټوي
کې هغه نېدلي گډوله يې ورته په يوه کاسه کې راويستل چې وي
څښي. جاني هم په منډه ځان له يوه پياله راوړه او خپله برخه يې
غږپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې
هغې وجود ته هم وغځيدو. ونځي ترې پاتې شو او دا په زيات
وخت په کت پرته وه. د ناپېرې د نرسانو زدکړې پاې ته رسيدلې
وي او د امتحان تياري يې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره
ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا ليدو لپاره يې کور ته راوبللو.

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې لاملې بندي
چې پدې کې د لوی تبي جراثیم دی. بیا یې ورته دارو ولیکل او
لکه یې وویل چې نورې ټوټکې به نه کوي یوازې پرهیز
یزي دارو به ورله ورکوي.

بناپېری د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو او څو
تېرې شوي نو شفا په بڼه کېدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه و څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په
بازار کې نه پیدا کېږي. له امله ډېر شیان ورک شوي
او د شفا دارو به له بمبې نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
شفا د پوښتنې لپاره به ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په گنډلو کې لاس کوو و جانی به هم د کمیس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلنو پالنه کوله. بناپېری
د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولی او مور ته به یې ورکولې،
نې ازموینې شوي وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا
ره کار پیل کړې وو، هغه د بناپېری له کاره خوشاله وه او د
نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولې
په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پېسې خلاصې شوي او په هاغه ورځ
ډېره وځورېده کله یې چې د محبوبې نه یې بیا پور وغوښتو. یوه

روپی د محبوبی لپاره هیڅ وه، خو د زهره له زړه وینې څخې
، بله ورځ یې بساپری ته وویل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
پېری نه غوښتل چې خور یې بی علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلینک کې کار پیل کړې و او ده ورته بله میاشت
د تنخواه ورکولو فیصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به یې خرڅ لږ وي. بساپری د کار نه
ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه (ازموینې) نږدې وو، که پدې آزموینه کې پاتې
راغلی وی نو بیا د بورډ (عمومي) کې ورته د کپناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حیرانه وه. بساپری د خپل مور
مشکل اکټری سیتا ته وویل او هغې ورته حل راوویس .
چند کلنیک درې نورې نرساني د کرایې په یو کور کې اوسیدې.
په دوی کې یوه نرسه واده شوی او خپله کډه یې اوړې وه.
ی او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسیدل تر څو چې شفا
نه شوي نه وه او زهره بېرته بناړ ته راغلی نه وه. زهره د
دې حل په اوريدو سکوت ا کار وکړو چې خلک به څه وایي.
بساپری محبوبی او شف نولو زهره ته دلایل وړاندې کړل. ډاکټر
سیتا د شفا د معاینې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته یې بلنه
ه چې مازدیگر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وگوري چې
سپری او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د بساپری او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې یې دوه نورې بنځي
ولیدې نو رضا شوه. په دوی کې یوه د زهره د عمر کونډه وه چې

ی بی د انگریز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنگیدو، دویمه د پوځ عمر شین خالی وه چې هېچا ته یې د ژوند حال نه وو څرگند نه به یې چا سره خبرې شریکولې. هر وخت به یې وړی بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به یې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوبښې لرگي یې ښاپېری او اعظم ته ور نودل، د گندولو ماشین یې کلی ته راوړ او یو واری یې بیا پخپل پخوانی کور کې ژوند پیل کړ .

ښاپېری په انتظارگاه کې د وروستی ښځې نوم په رجسټر کې کلو او هغه یې ډاکټري سیتا ته واستوله . په دېوال لگیدلی گری کې دوه بجې وې. لږه شپبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله نه سه راغله او ښاپېری د ډوډی او دمی ته د کلینیک اته جوړې په یو وړوکی کوټې ور ننوتله. دې کوټه کې به د ښی یو یا دوه واری د نرسانو او دایانو بندار جوړیدو، کله نا کله به ډاکټره سیتا هم ورته راغله. رام چند به د کلینک ټولو کار کوونکو هره دویمه میاشت یوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به یې ورته اورول.

ره خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به یې د ډوډی گرمول او د لوبښو د وینځلو کار ک . نن زلیخا دایې د هغې میندواری ښځې کیسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپېری د داسې کیسو سره اوس عادت شوې وه. ره له دې چې نورو ښځو ته علومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لگیدلې وه خو هېڅوک خبر نه

و چي بناپيري تر اوسه جيني وه. اڪٽري سيتا ورته مشوره ورکري وه چي هچا ته مه وايه. لينڪ د بنار د بنحو لپاره حيني حاي وو چي هر علاج به يي ژر او په ارزانه بيه کيدو. سرکاري روغ، لږ لري وو او که څه هم علاج پکي وړيا وو خو د خلکو گنه زياته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تيرېدو. اڀري خپله ډوډي خوړله چي ډاکټره سيتا راغله ټولو ته يي ورکړو چي د دوي په درملتون کي اوس يو نوي کمپيوډر د ټار په نوم راغلي دي او د ډاکټر رام چند د مرستيال په توگه به کار کوي. ولو پدي خبره اطمینان څرگند کړ ځکه بهر د سرو يضانو شمېره ورځ تر ورځه زياتيده. د ډاکټر مرستيال خو بل څر کيدې شو خو په دې لوي بنار کي هر نوي ډاکټر به يا خو، روغتون کي په کار ولگيدو او يا به قبائلي سيمو کي د پوځ هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران دي سيمي ته راتلل.

نرس کامني. سيتا نه پوښتنه کړه، "نوي کمپيوډر د کوم حاي ي؟" ډاکټر سيتا وويل "د کوم کلي اوسيدونکي دي، خو تعليم يي دي او څه موده په پوځ کي هم وو، اوس ورله اجازه ورکري شويده چي، حاي کار وکړي." د رام چند کلينک د سرو برخو لويه او هلته د کيناستو لپاره کرسی هم ډېرې وې. دي او بنحو د برخي ترمخ لويه برنده وه و په هغي کي به داروگان جوړيدل. توخي مکسچر، سپين پوډر چي د اخبار په پوريو کي به يي ورکول. زخم لپاره ژېر بوي ناک ملهم، ټول داروگان به

په لویو لویو صندوقونو او د شیشي په مرتبانیانو کې راتلل. دې داروخاني په یوه برخه کې به د شیشي وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدی به ځینو وړو هلکانو ورباندې لیبلې لگولې او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پېسي نه اخیستل کېدې. ځای کې به هر وختي درې څلور کسان په کار . د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به انگریز افسر د دې داروخاني معاینه کوله . اکله به څوک انگریزه بنځه هم ورسره وه او د بنځو د زېړنتون صفایي به یې کتله. ناپېری به د هغې انگریزي بنځې جامو او بوتانو ته ځیر وه او ماښام به یې پله کوټه کې د پرتوگ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وپښته به چې په سرگوله کړې بوتان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دایر ته به یې د انگریزي پیښې کولې.

یوه جمعه چې بساپېری او اعظم کلي ته ولاړل ل ورته نه نه معلومیدو. کور کې د بنځو گڼه گونه وه، شفا کمزوری او ژېړه ښکارېده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي په مترگو نه لیدل کیده. مور یې خپل بندار تود کړې وو، یوازي نانی وه چې کله به یې خور ته پښې وم ملې او کله به یې ورته رزی خوزوو. بساپېری د شفا د تبي حرارت معلومولو لپاره د شیشي ترمامیتر راوړ، هغه یې څو وارې وڅنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې بنځې غلې شوي او هغوي د

پېری د داروگانو بکس، د هغې د لاسونو یو یو حرکت ته په ځیر
وي. زهره له یې ډېر خوند ورکړو چې یوه لور یې ناروغه وه او
بلي یې علاج کوو. د بند یې ټول کره وړه د ډاکټرانو وو، یواځې
پینه چینه او خولې یې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په
ف ولاړه وه پې تېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور
پوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شیان
شمېرل، د اوربشو اوگر شوده او د چرک بنوروا. خو جانی
کې را ودانگل چې، "غه بله ورځ خو شمی ترور ورته سره
الوگان راوړې وو او شفا ترې یو څه خوړلی هم وو، شمی
نیل چې خوله به یې پیکه شوې وي." بسا پېری چې دا خبره
واوریده نو د غصې نه تکه سره شوه. یا چې څه یې په خوله
ل وي وئیل. پې بنځې ورو ورو د زهره نه را پاڅیدې او
کور په یوه شپبه کې خوشې شو. زهره نه پوهیده چې څه ووايي،
بسا پېری په لومړي ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل
طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه
وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، پگر دواړه ورور
او خور چې شند توت روانیدل نو بسا پېری مور ته غاړه غړی
، د هغې زنه یې ونيوله او وي ویل، "مورې د شفا ډېر خیال
ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده... لویه
تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړیږي. زه به ډاکټري سیتا ته
وايم که په روغتون کې یې داخله کړي." سا پېری ولاړه نو زهره

ٻي پسي خواب ور واستوو چي راشي حڪه نابيره هغي خان
يوازي احساسوو.

مد خان چي عابدي ته خيپره راخلاصه ڪره نو د هغي پينو په
ڪه خپل وجود ٽينگ نه ڪري شو او د ڪت سره نبردي راپرپوته،
مر يي د ڪت په بازو ولگيدو او د تندي نه يي ويني راماتي شوي.
هي هم هغه وخت خور ته د زهره پيغام ور وري و. هغه هيئن
پيئن هم هلته ودرېده، دواڻو ماشومانو په چغو مور ته منڊه ڪره.
ريم په زانگو ڪي ويده وو چي هغه هم د پلار او د ورونو او خور
چيغو او ڙرا راپاڏيدو، په ڪوته ڪي محشر جوڙ وو.

اي ولاڙ وو او عابدي ته يي بسڪنڻي ڪولي. هغي چي له
حُڪمي خان راتول ڪيو نو د صمد خان ورته پام شو او د وينو په
يدو، پيني يي ودربولي او له ڪوتي ووتلو. جاني ترهي نيولي وه
رته ڇه وويل خو دي نه اوريدل. بهر نه يو ڇو بنڄو
سر رابنڪاره ڪيو او با تولي د عابدي په ملهم پتي لگيا شوي.
کوثر، جاني په غير ڪي ان پت ڪري و او لڙه شپبه وروستو
شاه جهان په ڪت خٽل او پرستنه ڪي يي خان پت ڪري وو
او وروڪي ۽ مور پوري نڀتي وو.

ي مشره يور خوشاله معلوميده حڪه لومري حل وو چي
عابدي هم د سري نه وهل خورلي وو. اوس هغه د دلاور
نيازبينه انڙور نه وه... د ڪور د نورو نريندو په شان يوه عامه
بنڄه وه. و څلورو ڪالو ڪي د عابدي نازڪ وجود غٽ شوي

به نه څه خبره هغې ته په قهر و. په ډوډۍ
کې مالگه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟
وښه نه ده خرينه شوی... دا عامې خبرې وې چې عابدي به هره
ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره يو دوه بدې خبرې هم مل
وي "بدبختي، سپېرې، پواري" ... مد خان ورته د پلار
بنکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. هغې هر څه زغمل خو د
او مړ پلار سپکاوی يې نشو زغملی. نن له هغې نه. خوابسي
خبره هم هيره وه چې خپلو ټولو اند. او ته يې خو واري کړې و
"ی ته خبره مه گرځوی، که نه هډوکي به درته مات کړي."
ټولو بنځو دا خبره منلې وه چې قهر او غصه د نارينه حق وي
ي وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د ک... ټولې بنځې له عابدي راجاپېره وي او د هغې د وهلو
اصل سبب يې معلوموو. سرتړلی د ماشومانو په غم کې وه،
هغوی له چ... لاس کې د گوري چکۍ ورکړې وه. جاني د خور
سره په کت ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه يې غوښتل چې د
ټوتي حال ټولو ته ووايي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته
څپېره ورکړې وه چې پخپله هم ترېنه هيره و. جاني ته يې وويل
چې هغه به صبا ته مور له ورد... پخوا ددې چې جاني مور
ال ويلي وای، د کلي ټولې بنځې خبرې او زهره ته يې حال
رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرگنده. زهره د شفا په
حال خواشيني وه اوس چې د عابدي خبر ورته راوړسیدو نو صبر
رې ونه شو، شفا سره يې دوه گاونډيانې کښينولې او پخپله يې

بورقه په سر كړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدي مور ته
حال تېر كړو.

نان ورته پنځه روپۍ وركړې وې چې له بناره ځان ته د
جامو سوچه جوړه . عابدي دا پېسي مور ته وړلېږلې وې
بې څلور نيم گزه ليدې ملتن ورته له كابله راوغواړي.
اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدي ته هغه پېسي د جامو لپاره
وركړې وې. پسي خو هغه د امانت په توگه عابدي ته وركړې

ره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړۍ ځل وو چې عابدي
صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره كړې وه. دې
ې بنځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخيستې.
تولو ته به يو اختر بل اختر جامې جوړيدې. دلاور خان به
له بناره د هر هاغسۍ ټوكر تانونه راوړل چې د ده په زړه او
جيب برابر وو.

د زهره كشرې خو له تولو ته جوړې پرې كړې
به يې ورله لوپتې بيلې كړې او دوى به بيا پخپله خوښه
نگولې، ځينو به ورله اهار (نه) وركړو چې لوپتې شخې شي.
خو اوس د دويم نړۍ و جنگ اغيزه په هر شى ليدل كيده. د بنار
له ټوكر ورك شوى وو، څو بزازانو پخپلو هټيو د كابل مال
څوو بې دېر گران و. بيا د څه وخت لپاره د هندوستان گلداره
ت هم ورك شو چې پخوا به دوه انې كز خرڅيدو. يې په

کور کي به په دې زمانه کې هم هر رنگه ورپښمین او د کتان توکر
کېدو، هغې به د بمبې نه کمخواب او بنارس راغوبنتل او
رخچین به یې د گیانگ د تجارانو نه اخیستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. یې د نورو ټولو پنځو
په وړاندې د خپلو غوږونو والی وپستلی، د عابدې د
خوابنې په لاس یې بنودې او ورته یې وویل " نن خو یې زما
لور د پنځو روپو لپاره وهلی ده .. دا والی زوی ته ورکړه چې په
ار کې یې خرڅې کړې او خپلې پېسې واخلي. زه به لور ته په
هغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به یې اغوندي... که بیا
یې زما په لور لاس اوچت کړ او پښې به ورله ماتې کړ. "
زهره په وروستی خبر، د کور ټولې پنځې هک پک پاتې شوې.
هغې جانی له لاسه ونيوله او په ټوله لاره په ویناو و ښېرو کور نه
ورسیده.

شفا یوه چیغه کړه او په کت کې په لتو ټکولو شوه. جانی د لاسه
و بوتل پرېوتو او هغې شمی پسي منډې کړې. زهره هغه
د مني د فصل په غم کې پټو ته ورغلی وه په کور کې یې
ناني او شمی د شفا سره پرېښی وې. یې د بکیاني د ونې لاندې

په کټ غځيدلی وه انی د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه
اوريدلی وه، ژر راپاڅيده. هغې ته يې په خوله کې اوبه ورکړې.
با يې ورته د پنبو په تلو مالش وکړو. په دم تعويدونو او زيارتونو
ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لويه تبه هغې ته د پيريانو کار
معلوميدو. په کلي کې هر چاته يې دا کيسه کړې وه چې په شفا
پيريان ناست دي. حکه غې يوه ورځ ويسته خلاص پريښي
نځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اينځر دوه ونې وې
يوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو بنځو
دا خبره يې بل ته کړې وه خو هېچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د
سرو حجرې يا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلی وه.

نمی د کلي باتجربه دايی وه او هېچا د هغې خبره نه شوه ردولی.
ن چې هغې د څو ورځو راهيسې د زهره کره د شفا پالنه کوله
و ټولو ته يې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې موشی په حال کې
په بله ژبه خبرې کوي. نځو به توبې يستلی، بيا به يو څو بنځو
پکې خپل غرونه ورو ورکړل پس پس به يې وکړل "ری بنار
' يې څوک خوښ شوی وي... مور به يې ورکوي حکه يې
کلي ته راوستله. " بيا به ټو ، لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ
پټ به يې .

شفا چې لږ آرامه شوه نو جانی مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره
يې په نيمه لاره کې وليده چې د کور په لورې را روانه شوې وه.
جانی چې يې وليده نو گړندی شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

تېر کړ . لومړی ځل نه وو چې ه شفا داسې چپه راغلی وه،
پر ځل بښاپېری په مور زېږی کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده
خو پر هیز به بیا هم جاري ساتي. د هغې راهیسې شفا کله کله له
کټه راپاڅیده او څه نا څه په کور کې به وگرځیده، خو بیا به داسې
چپه ورباندې راغله چې ژبه به یې بنده شوه. یو وارې زهره د
بښاپېری په غوښتنه شفا بښار ته بیولې وه، ډاکټر رام چند په
روغتون کې ولیده. د لویې تېې علاج یې شوی وو. خو د بې
هوشۍ سبب یې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغی کمزوری
ورته پیدا شوی وي خو ډاکټر زهره ته تاکید وکړ چې نور دې په
کلي کې نه ایسارېږي. شفا بښه هوبښیاره جینی وه او د سبق سره
یې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغی لري کړي.
تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
ب واپروي نو بیا به بښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره یې
خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې یو کور هم تش نه وو، خو د
حجوبې په هلوځلو ورته دوه کوچي اخوا بل کور پیدا شو، د زهر
زړه یو څه آرامه شو.

د رام چند په کلینک کې نن ډېره اله گوله وه. بښار په لویې څلور
کې کانگریسیان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتگ خبره
کیده چې یو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل ټکول پکې دومره نه
خو څو کسان په تیل ماتیل کې تر و لاندې راغلی .
کې ځینې لوی روغتون او ځینې رام چند کلینک ته راوستل
. له بده مرغه ډاکټره سیتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه

نحو خوا هیڅوک نه راتلل. مریضاني ئي چي خبري شوي
ثوي چي مشره ډاکټره نشته نو ډېري پکي کورونو ته لاري.
د چي خبر شو نو بناپيري ته يي وويل کوم مرض چي ته پخپله
تشخيص کولي شي دوا پرچه ورته جوړه کړه. پيچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپاري خو هغي مځي نه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړي چي سړي يي وويني نو کو ته دي ولاړه شي.

ري پدي خبره خوشاله شوه، پدي کلينک کي اوس د هغي يو
کال پوره شوي و. يي ډېر ارمان وو چي هغه هم مريض ته
پرچه وليکي دوربين (ستيتوسکوپ) په غاړه وځروي او د ډاکټر
په کرسی کښيني.

يوه دايمي ميندوارو بنحو سره لگيا وه، شاه گل هم ورسره مرسته
کوله. بناپيري د يوي بنخي سره خبري پيل کړي چي وچ توخي
يي د هغي غاړه او سينه يي معاينه کړل، بيا يي ورته د توخي د
دارو نوم په پرچه وليکلو او داروخاني ته يي ورواستوله.

داروگانو د جوړولو کوته د هري ورځي نه زياته مصروفه وه
جلسي د تپيانو لپاره ملهم جوړيدو، برنډو يوي خوا ته د اوسپني په
رنو کي لگيدلي پردي ودرول شوي وي او کمپوډر نثار هلته
په يو ميز مريضان ليدل. بناپيري څو بنخي پخپله وليدلي، نورو ته
يي د کيناستو اشاره وکړه بيا ولاړه د پردي نه يي سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وويل " ځي مريضاني په انتظار دي"
ستي مريض کاغذونه يو فايل کي ايښودل، پدي خبره يي سر

ته کړ او پردې ته يې وکتل، يو څو شېبو له حيرانه پاتې شو، په
پين اوږد کميس، جرابو او بوتانو کې لکه د يوې ماشومې دا
بينې نرسه نه بنکاریده. د هغې په سر سپين وړې توپې هغې
ره ويښته پوره نه وو پټ کړې. د بناپېرې اسماني سترگې چې د
سترگو ته ور برابري شوی نو هغه وشرمیده. اکرام نه د
بيليدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چې بل پردې سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه يې چا نه په لکه سترگه کتلی وو.
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لټه د سمندر د څپو شور راپورته
ئې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاینه خانې ته
ره، يوې ښځې ته يې لاره ورسره پرې او پخپله د ډاکټرې سيتا
ه کرسی غلی کیناسته. مازديگر وروسته به مريضان کم شول،
بار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندي ځواب راوليرلو چې ډاکټر به ورته وزگار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سيتا خاص مريضان وو او بل چاته
دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مريضانو له ليدلو وروسته اوس کلينک ته مخامخ د
سرک پورې غاړې ته په يو چای خانه کې ناسته. مخې ته يې
ورځ پانه ايښې او د شنو چايو پياله يې خولې ته نيولې وو.
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړۍ نړيوال جگړه
ئې د انگرېزانو ملازمت يې کاو. ده د يو پوځ ډاکټر سره موبت
چلوو او د هغه په ملاتړ څه سبق يې وويلو او . څلورم امتحان پاس
کړ. انگرېزي ژبه يې هم د کار په وخت کې زده کړې و .

په کلي کې مور ورله خپله ورپره شاترينه واده کړه او دی
سو کالو په عمر کې د لور . ده د کلي ژوند نه
و خوښ ځکه د انگرېز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ يې ليدلی
. چې د کمپوټري امتحان يې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلگيو
سره به په ټول هندوسان کې گرځيدو. يوه ورځ دی په غسل خانه
کې راپرېوت او پښه يې ماته شوه . پوځي روغتون نه لرې
کړی شو. برې پېسې يې ورته ورکړې او نثار پدې پېسو د
بنار په زړه برخه کې کور واخيستو. ده درې زامن اوس
نوونځو ته شاتريني ته يې ډېر ريل چې بنار ته راکډه
خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړينې نه وروسته
اوس دا په کلي کې د يې تمن سړي د ښځې په توگه اوسيده. دريو
او دريو زامنو زېږول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې
ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن يې په کلي کې له تعليمه
بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی يې د بنار کور ته راوستل.
شاترينه لږ وخت لپاره بار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه
له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود
وو، د هزارې اوسيدونکي زمان ډېر ټوکی و خو د نثار لپاره په
کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صیب نوري چای درته راوړم " ژوند د روان فلم نه
راووتلو او د چای خانې دروازي ها خوا د رام چند کلينک خوا ته

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر و خوځاوو او پېسې يې ورته
میز کېښودې، بیا هغه د کلینک په لورې روان شو. هلته يې
غور يې د یو غږ اوریدو په تمه د په کلینک کې هر څه ورته
پې ښکاریدل.

پخپل کرسی ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپېری به راشي
خو هغه بیا رانغله. ډاکټر رام چند یو څو کسان ورته و ولیږل
معاینه کړل او نسخه يې ورته ولیکله. پنځو بجو به خدای خبر
رې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برنډې سره جوخت
کوټې په دروازه لگیدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د
پنک یو څوکیدار ورته وویل چې د ښاپېری خور په کلي کې
سخته ناروغه ده او هغه د خپل ورور سره د کلي په یوه ټانگه کې
د وخته تللی وه.

پری د شفا په ناروغۍ اوس لږه لږه پوهیده. هغې ته دومره
احساس شوی وو چې شفا هم که د نورو خویندو له مور ه گیله منه
وه، هغې لیک و ست و غوښتل، شعر سره يې مینه وه...
به ورته کتاب نه ورکاوه. ا خبره عامه وه چې جینکی شعر نه
وايي، د خوشال دیوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به
د لوستو جینکو نه پټ کیدو. نفا د رحمان بابا ځېنې شعرونه
یاد کړي وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو
ه هغې کې به زیات ټکي د فارسي و دي د پوهې لپاره شفا
ټوک نه لرل چې ورته ښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهيدو. هغه د بنوونځي يات کتابونه په اردو ژبه نور په انگريزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کيدو خو د هغې د ماغو د رنځ علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ويلي وو چې د شفا د بي شۍ چپي کيدای شي ژور خفگان وي. خلکو به ورته (ميرگ) ويل. ناپېری نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو جينکو ي د ميرگي دورې راتلې، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې ي دا ميره غواړي. ناپېری کلي ته په لاره په ټانگه کې د شفا د ميرگي علاج لټاوه. نار ورته په سترگو کې ودریدو "هغه لوستی سړی دی مور ته به وايمه .. شفا به بناړ ته راولو." پر ځلي هم هغې مور سره د شفا د خبره کړې وه، د نثار په هکله يي ته ويلي وو. زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د ملاتړ لپاره اوس يوه لور لکه د نارينه ورسره ولاړه وه. ناپېری صور کې شفا وليده چې ناوې شوې وه. هغې واده په بناړ کيدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته گ ټانگه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه. ناپېری تر هغې هم شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جينکو سره يي تم وهلو او د نکريزو شمع يي بلولې. يو وخت پدې سندرو کې د ژړا غږ هم شامل. هغې د مور ژړا واوریده او بيا ورسره د کلي د نورو بنځو ماتم هم گډ شو. ناپېری نه پوهیده چې دا د هغې و او که حقيقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، تري پ کړی وو او خپل کور کوڅي ته يي منډې وهلې.

بنايپري د تصور دنيا رنگه وه، د كلي خلک د هغي د کور په
وتر خو چي هغه رسیده، د کت چاپير
لخو وير کاو. هغي د قبر کيندلو لپار، د كلي يو خو تنه په
حجره کي اتول وو. په حجره کي د دي مرگ نه علاوه د
واده د ډوډي تابيا هم کیده.

کرام په بنار کي واده کړي وو او نورجانی غوښتل چي ټول کلي
ته د واده ډوډي بيا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړي و.
هغه ه بنار کي ډېري پېسي د بناريانو د واده په دودونو خرڅي
کړي وي او اوس يې دومره ت نه ليدو. ورجانی ورته
وابن وکړو چي که د ډوډي ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او
که خرڅه کړي او د كلي خلکو ته به وښايي چي د هغي زوی
بد نه و.

د تېرو نو مياشتو راهيسي هغي انتظار کا، بنار کي د اکرام يو
ملگري ورله د بل واده انتظام کړي و. ورجانی لکه د مېلمنو هغه
واده ته ږه او د بناريانو کره وړه يې چي وليدل نو هوډ يې وکړ
چي په كلي کي به ارو مرو مېلمستيا کوي. د هغي نوی انډور
غسي ښايسته نه وه لکه بنايپري، خو د جامو کالو فيشن يې برابر
. نورجانه د شفا د ناروغی نه خبره وه ولي بيا يې هم هره شپه
په کور کي جينکو تمبلونه وهل او د واده سندري يې ويلي.

شفا د مړيني سره د كلي مشران ول شول او دوي اکرام او
جانی ته نصيحت وکړ چي دا به ناروا وي چي د خواني مرگي

با د څلویښتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي.
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

یوولسم باب

د شفا د مړینې دوه میاشتي پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
بنار ته وړی . ظم او بناپیری یو واری بیا د مور او وړې
خور سره ژوند پیل کړي و . زهره په سر کې ناڅاپه د سپینو
ریښتو شمېر زیات شوی و. خان د گنډلو په ماشین اخته کړي
، خو هیڅ کار ته یې ډډه نه لگیده . کور ټول کارونه به ورته
جانې ک . نغه ډېره نری او په ونه جگه وه خو خبرې یې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول (ښوونځي)
وستی خو میاشتي پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
له کتاب ته گوتې هم نه وړ وړلې. په دې نو کور کې د پخوانو
اوسیدونکو نه د کوټرو یوه څپرکي پاتې وو، اعظم خان له یو څو
رې له بازاره راوړي او مازدیگر به یې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تېر .

پېرې به اوس د ډاکټرې سیتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره ورپسې ځواب کیدو. ه بنار کې جلسې
سونه ډېر شوي وو، په لارو کې به کله خدایي خدمتگار، کله

خاکسار او کله مسلم لیگیان بنکته پورته کیدل. س له بناره لري
حينو کلو بانډوکي هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. به حينو
کي به ډاکټران نه وو او له بناره به ورته په او نی کي یو یا دوه
ب مسلکي ډاکټران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (ککړه کو) ستنې لگوي.
دې کار پېسي اضافه وي و د بناپېری په شان هر چا د نورو
پېسو لپاره خپل نومونه ورکړي وو چې دوی به د چوټی په ورځ په
مرکاري گاډو کي کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوبه نه شوه
لي بناپېری پوهیده چې یوه ورځ په کور کي تېرول هغي ته هیڅ
گټه نه لري. ز به یې ټوله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
کولې. مرکاري گاډی کي به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
کي پخپل خپل منزل کوزیدل. وروستی کلي کي به گاډي د ډلي
سره تم شو، او بیا به یې مازدیگر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسي
ل چې د وروستی کلي په ډله کي به یوازي نثار او بناپېری
ي شول او مازدیگر بېرته راوگرځیدو پر وخت به بناپېری په
اندوینی سیت ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوي نو د
کاري گاډی ډرایور به کله کله شاته ناست ولیدل شو او نثار به
پخپله اډی چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستان زنده باد په چیغو په کوڅو کي د
نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښي وه او د نورو
هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کي نیولی وو. ده چې د کور په

وازه خپري ولگولی نو دروازه ورته انی له وړاندي خلاص
کړی و . ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزگار
کوڅي په لوري کړکی به يي خلاصه کړه او له هغې به
بې بنکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا
ه بنځي او جینکي رابنکاره شوی او د محلت مجلس به پدې
کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه
وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې يي
ور ولیدو نو د دروازي زنجیر يي ورته رابنکلو.

اعظم په یوه ساه بره او جانی ته يي کاغذ بنکاره کړو.
په ک گم پارک کې جلسه وه، اعظم هم د خپلو ملگرو سره ورغلی
دا پانې يي راوړې وې. جانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي
پ معنا بنکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور يي ولې دومره په
جوش کې و ژر يي هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او
کاغذ يي د تخت تر څادر لاندې پټ کړو چې د مور له قهره وپربډه.
اعظم له بنوونځي ورو ه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و
زه ره لپاره دا لوی ج هغه نن غرمه د محبوبې کور کې
. د چا د واده بڼه ډېرې جامې گنډلو لپاره دوی ته ورکړی
شوی وې زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی
خورله او ته يي د خدایي بدمتگارو او د مسلم لیگ د ج
کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا آشنا وو خو هغې ورور ته
غور ایښي وه، " اوس به پاکستان جوړیږي. " اعظم ورته وویل " "
نگه به جوړیږي؟ ک به يي جوړوي " اعظم ورته خپل

معلومات ورکول، | هندوان به په هندوستان کې اوسیري او
مسلمانان به په پاکستان کې. هندوانو پاچا به گاندي وي
مسلمانانو پاچا به جناح وي."

ی سره و خوځو پرېشانه شوه. ورور نه و پریده چې د دې
به پوښتنو ورسره په جنگ نه شي. بیا یې زړه ښه کړو او وي
ویل " مولا خو یهوده ده... د هغوي پاچا به څوک وي ...
گیتا پ | به څوک وي، هغه خو سکه ده... هغې لا د خاکروب
(سلی) سلیم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوي پاچا به څوک
وي، خو اعظم ډوډی خوړلی . پوښتنو د ځواب پرځای
بره په کوټه خپلو کوټرو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانی ته دا
ي خبرې حیرانونکې وې، هغې خو د یو پاچا څیره لیدلې و چې
په سړي اج ایښي وو او ورسره د هغه ملیکه ولاړه وه نگرېز
. هم د ي انگرېز پاچا په ورځ عظم د خپل ښوونځي
نه د شیريني (متايی) یوه ږه توکړی راوړې وه. مور یې وویل
چې پکې پوره یو پاو بالو شاهي ایښي وه. هغه یو رنگین
تصویر هم راوړې و او ورته د هغه نوم هم ښودلی وو، جارچ
حم... او جانی ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ
کارېدل.

ابنم ناوخته ښاپېری له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله
معلومیده، ډوډی یې هم سمه ونه خوړه او په کټ ځملاسته. جانی
ډېره موده وروسته د هغې ، شونډو گلابي رنگ لیدلی و.

سرخي پوډر هغي پخوا د بکس په تـ ې ورک کړې وو خو له خو
رځو راهيسې يو يوشی بيا دهغه وړوکی هندارې په چوکاټ کې
بنکارېد چې د ې د کوټې په يو دېوال ځورنډه وه. به جانی دا
هر څه ډېر بڼه لگيدل د شفا د مړينې وروسته ددوی په کور کې
يوې ې خاموشی خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
برې کولې، خو اوس به بناپېرې کله ناکله د جانی سره توکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی و تـ ... شوخي به يې وکړه
نباپېرې به له خدا شنه شوه.

ه ورځ جانی په کور کې يوازي وه، زهره د هرې ورځې په شان
حبوبي کره وه، بناپېرې نابېره. کوڅې دروازه وټکوله. جانی له
کړکې ليدل چې بناپېرې سره يو سړی هم و. دوی بره کور ته
اوختل او بناپېرې بورقه ليرې کړه، بيا يې هغه سړی ته وويل "
ازما تر ټولو کشره خور ده، جانی."

انې ته مور ويلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چايو
اوبه په نغري باندې کېږدي. هغي داسې وکړل، بناپېرې د خپلو
اروگانو بکس په کور کې هيرکړی و، هماغسې راغلی وه.
نباپېرې د خولې نه به ته د سړي نوم څرگند شو. جانی په
نځي کې اخته وه، خو له دروازي يې ليدله چې خور يې هغه
سړی له لاسه رنيوله او لويې کوټې ته يې بوتل چې د پاچا انځور
پرته ونبايي.

نرخو جانی چای جوړولی مېلمه د هغې خور سره هملته په لویه کوټه کې ناست و. ی وارخطا وه، د هغې په کور کې چپري پردی سړی نه و راغلی. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوی کور ته راتلو نو په برنده کې به یې په تخت پوډی وخوره او بیا به په ار کې ورک و ښایپری به له هغه مخ پټوو. خو نن ښایپری د دوی د کور قانون مات کړې و. روزي زنجیر چې وکړنگیدو د جانی زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې لیدل چې نثار تخت ناست وو او ښایپری د جانی سره د چایو شیان برابرول.

ر زهره ته راپاڅیدو، ښه تود سلام یې ورته واچوو او هم هغه خبره یې ورته وکړه چې له ښایپری د دارو بکس په کور کې پاتې شوی و. ا ښایپری د چایو پتنوس په خت کېښود او مور ته یې وویل " ما ویل چارسدې ته لاره ډېره ده چای به وڅښو نو بیا به روانیرو " زهره ترې نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وویل چې " په سرکاري گاډي کې تللي دي، مور به اوس په بل گاډي کې خو. " زهره نور هیڅ ونه ویل.. ښایپری او نثار چای وڅښلي او د خدای په امان په ویلو له ک . جانی لوبښي راتلول چې مور ورباندې غږ وکړو " ی څه مهال " جانی په انګن کې د لمر او د سیوری لیکې ته ودرید بیا یې په یو ځای پښه کېښوده " په ی ځای کې و."

زهره د سیوری پلن والی ته کتل او تندې یې ګونځې شو. ی څه بوهه شوه چې ښایپری راگیره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

پوهیده با زهره چې نوري پوښتنې پیل کړې نو جانی وارخطا
اپېری په هغې ډېره گرانه وه او نه، یې غوښتل چې مور
ورسره شر وکړي. د خان د خلاصولو لپاره یې مور ته وویل "
زه نه یم . ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرگي لامده
، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې
ناپېری کور ته را ورسیده. هره غوښتل چې ورسره خبرې
وکړي نو د بناپېری په اوږدو نړیو گوتو د قلم نښې او د هغې په
نورو بوتانو سپینې دورې ورته د هغې د روزگار حال په چیغو
ویل. نی ورته د وړاندې نه اوبه کړې وې. ناپېری چې
خان و ټلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بیا په بالښت سر
ې او د خوب په وادی ورکډه شوی وه.

د زهره خوب تښتیدلی وو. د شفا مړینه یې هیره او بناپېری
کړو وړو ته زیاته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوي
نه لري، یوه لور یې هم واده کړې .
هغه میخ ډول داسې نه ښکاریدو چې د ډېر عمر به وي. د هغه
جامې به د ډاکټر ام چند د جامو نه ښایسته وې. کوټ او پتلون به
یې د صدر د یو اوچت درزي نه جوړول، بوتان به یې د څرمني او
د زمانې د فیشن سره سم . سیگریټ به یې هندي فلمونو
تر پرتوی راج په شان په لاس کې نیولو، د کوټ د لاندې د
واسکت په جیب کې به یې کړۍ ایښی و چې زنجیر به یې
بهر خوړند وو. س خو یې موټر هم اخیستی وو، او زهره ته

بله لور معلومه وه، د هغي سترگي به تل اسمان ته وي، د كلي نه
ياته په بنار كي خوشاله وه.

خر خو ورخي چي ډېره نارامه شوه، يوه ورخ ډاکټري سیتا ته
ولاره. هغه د مريضانو سره بوخته وه، د ډوډي په وقفه كي يي
زهري خپلي کوتي ته دننه کړه او تر ډېره وخته يي و سره خبري
وکړي. زهره چي له هغي کوتي راوتله نو داسي ايسیده لکه چي
يو جوارگر خپل هر څه سي وي، سترگي يي په ژړا سري او
ک يي ژېر تښتيدلی وو.

زهري په برنده كي اتول وو، محبوبه هم راغلی وه. بناپېري
دننه په کوټه، او جاني په پخنخي كي بندي وي. دواړو د
برندي خبري اوريدي. نن په مجلس كي دلاور خان نه وو، يوازي
مد خان ناست وو، عابدي څلور دونه په كلي كي پريښي وو،
يو يي په خپته ي خان سره راوړی و. ډاکټره سیتا او رام چند هم
غلل او د بناپېري د واده خبري پېل شوي. او بيا فيصله پدي
وشوه چي بل اتوار ته به نثار د خپلو څو ملگرو او خپلوانو سره
اخي او د نکاح نه ورسته به بناپېري خپل کور ته بياي. فيصله
هم وشوه چي د زهره له خوا به يو څو مشران پدي نکاح كي
بښيني او د محلت خلکو ته به په بله ورخ شيريني وپشل کپري.

ه ورخي وروسته محبوبه او جاني ولاړي چي د نثار کور
وگوري او د بناپېري د خاي خايگي اندازه ولگوي، خو هلته د نثار
بنخه شاترينه ناسته وه او محبوبي ته يي صفا وويل چي د نثار

ویمه بنځه به د دې په مړي راتېرېږي. زهره وارخطا شوه او
نثار پسې یې راب وکړو. بنام بیا د برنډې پر تخت د محبوبې،
زهره او د نثار خبرې وشوې. هغه ورله ډاډ ورکړو چې بسایپری
، بل کور اخلي، سودا شویده او په دوو ورځو کې به کيلي
(کنجی) د ده په لاس کې وي. زهره یو څه تسله شوه خو د
سایپری بخت ته حیرانه . په لومړۍ واده یې کور و خاوند یې
نه و، اوس په دویم واده کې خاوند لري او کور یې نشته.
وتن لمونځ کې یې بڼه په چیغو چیغو وژړل، جانی او بسایپری
دواړه ورسره په مصلا کیناستي هم ژړل. اعظم په کت
کې ملاست وو او د کرک د شیشو نه بهر اسمان ته یې کتل. هغه
ټولو ته په قهر وو ته، بسایپری ته، جانی ته، نثار ته. . . که د
پلار ټوپک یې په کلي کې نه س به یې ټول وژلی و
پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتیدلی و سي
ونه شول. بسایپری په دویم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه
وروکي کور ته ولاړه. دی کور په لاندینی برخه کې لا پخوا د
نثار ورور او ورینداری د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه.
ه ته یې وویل چې دوی د بسایپری خدمت ته راغلي دي، خو د
نثار ټولو خپلوانو په لوی ځل دا احساس کړی و چې هغه شتم
هغه د دولت وارثان یواځ . هغه اولادونه او بڼخي نه دي.
هره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د بسایپری د واده نه ټول خبر
. کلي بڼخو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې
ه چې د بسایپری کور بیا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

کور کي د خبرو موضوع زهره او د دي لور . هغي د شپي
ب هسي هم تبتيدي و اوس يي د نسوارو عادت اخيستي و.
غرمي او د شپي د ډوي نه وروسته به يي چي نسورا په خوله کي
ونيول نو دمه به شوه. جاني سره اوس د لوبو لپاره د عابدي دوه
اولادونه وو، باه جهان د بنار په بنوونخي کي سبق ته بنينول
او کوثر به ورسره په تانگه کي تله راتله ورځ به يي نيا
کره تپره کړه.

زهره تر ډېره وخته د بناپيري کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله
ناوي هر ماښام مور کره راوستله. وار ورځ به يي ټوله
ورسره واپوله او پداسي يوه ورځ چي عابده او صمد هم د
اشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کي به بڼه گڼه گڼه شوه.
او منډو تررو د زهره د کور سکوت مات کړ
هغي ته به ي اندېښني ي حايه بنکاره شول.

اعظم د تخت نه سپينه توليه او پاكي جامي را واخيستي، او له رڼي
بنکته کوخي ته ورکوز شو. اني هم دغسي د تخت سره نږدي
ولاره وه، هغي يو لاس پخپل انگي ايښي وو، د بل لاس گوتو ته

خیر وه، چي په او د صابونو پر ځگ چودیدلی وي. په غورونو کې يې اوس هم د اعظم يوه جمله بيا بيا اوریده!

" که بيا مې په کوټه وليدې نو پښې به درله ماتې کړم. " هغه په څپېره وهلي و. خو جانی نه د مخ، د لاس او د زړه درد هير و. يې په تخت ايښې د چايو پيالی د تنور ډوډۍ او د پيروی کاسې ته کتل. ور يې بي له چايو له کوره وتلی و. هغه حيرانه ه چي مور ته به څه وايي، زهره پدې حال د محبوبې په کور کې يوې برستني گنډلو ته ناسته وه

فرياد يې کاو. په لسم کې کامياب شوي و. خو نمبرې يې زمره ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې يې داخله اخيستي وي. پېرې هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنيک کې کار پيدا کړي، نثار ورله د کمپوټري د امتحان لپاره کتابونه هم راغوښتي وو.

اعظم به نيمه ورځ ويده و، ماسپښين به يې کوټرې الوزولې او ابښام به د يارانو سره کله سينما او کله کيسه خانې او صدر کې رځيدو. کوټه يې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را وښو شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانی له سهاره د کور ټول څادرونه او ميز پوښونه وينځلي وو. کوڅې مشکی هم نه ښکاريدو چې دوی ته يې يو مشک اوبه راوړی و. پدې ل کې به اعظم د بازار سقاوي ته لاړ. جانی ورور ته جامې توليه پر تخت کښودل او پخپله د کنگال ش څادرونو ډک

بالتی سره کوتی ته وختله. اعظم بنه ډپر وخت هم هلته پر تخت
، مور ورله په لسم کې له نامیابیدو وروسته د لاس گری
اخیستی وه. ه به هر شپبه خپلی گری ته کتل او اخر یې صبر
ی و چې د خواو شا کورونو کوتر بازان کله کله د
غرمې هم په کوته گرځید ، او جانی چې ډپر وخت وارولو نو دی
ورپسې غلی بره وختلو. په کوته ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او
ناني رنگه څادرونو پک وو.

جانی تش بالتی نو سره ایښی او د بازار په لوري د دیوال د
سوریو نه یې ها خوا په لو ، سرک د لاریو موټرو ننداره کوله.
غه له دې خبره نه وه چې د هغې ښې لا ته، درې کوره لري د
بوبه دار سلیم حوی شهباز ټوټره په لاس د خپل کور د ښی
ولاړ دې ته یې کتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور یې
یو ویر شوی څادر شا ته ولاړ ه شهباز او کله دې ته سترگې
برندې کړې وې. جانی خو هغې موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې
سپید او زرغون رنگه جنډې رپیدې خواوشا ترې خلک راټول

موټر چې د ی له سترگو پناه شو نو د ښکته راکوزه شوه، تش
بالتی یې ایله پر ځمکه ایښی وه چې اعظم ترینه په سخته لهجه
ښتنې پیل کړې. نی یو څو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر
یې لوبښې راټولول چې د غرمې کتوی برابره کړې.
پاڅیدو له کمځی یې ونيوله په مخ یې ورله څو څپیرې

ورکړې. هغه هک پک پر خپل حای ولاړه وه او خبره نشوه چې
رور یې څه وخت تولیه اخیستی او سقاوی ه تللی او مور یې څه
وخت کور ته را دننه شوی وه.

زه ره چې د جانی پر مخ د گوتو نښې او هغې د سترگو اوبښکې
اولیدې نو په سر یې اور بل شو. نن په لومړنۍ ځل د هغې له
رلي اعظم ته بنیره راوتلې وه، د سید کرم د مرگ پر هر یې تازه
. نظم ورباندې گران و، خو پخپلو لونه یې د چا لاس اوچتول
نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د گواښ نه وروسته
عابدې ته بدې ردې یلي خو له وهلو نه به یې ډډه کوله. د زهره
ب ژبې ته یوازې بښاپېری او اعظ تینګیدی شول. جانی د خ
مظلومه وه، ټولو به ویل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور
کوثر به ترینه زیاتې خبرې کولی شوی. زهره د اعظم په انتظار
او کله چې دی له سقاوی بیرته راغلو و د مور وینا ته یې هیڅ
پام ونه کړو. جامې یې بدلې کړي او چې زهره ورته مخې ته
وریده نو ورته یې وویل " کومو لونه میندې چې ټوله ورځ له
کوره بهر وي زه یې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په
واړو لاسونو خپل مخ په څپېرو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره
له کوڅې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لویه شوی وه او په خوی عادت کې له خپلو
خویندو نه څه بل شان وه. ه هر کار یې سلیقه له ورايه ښکاریده،
زه ره نه غوښتل چې دا لور یې هم د نورو په شان وړه واده کړې.

عظم لپاره به يې جينکي کتلي، جوړې جامې به يې اخيستلي چې
بغه په کار ولگي نو په کال کې دننه به ورله واده کوي.
اعظم چلن او د جاني ردو ورينمينو وينتو ورته ندېبننه پيدا
کړې وه . بې حل د جاني په واده تماميدو.
حلت کې د شفا او د بناپېري د ډېرو ملگرو کورونه اوس تش وو.
رمولا کورنۍ يوه ورځ ناڅاپه ورکه شوه چا ويل دوی فلسطين
ته تللي دي. شياما پلار په کراچي کې دوکان خلاص کړې او
دوی کډه وړی وه. د هر چا په خوله د پاکستان د جوړيدو خبره
اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولي
اوريدلی وو چې د هندوستان ویش به کپري.

عابده به اوس يوازي د اختر په ورځ مور کره راتله د هغې پنځم
و او د دلاور خان په دې لوی کور کې به هره ورځ په
دسترخوان کاسې اوړيدې. يو دوو ماشومانو به د ميندو نه وهل
نورل، يو دوه به پکې په ژړا وو او يو دوو بنځو به پخپلو کې
خبرې بندې کړې. ميوه او شيريني به په کوټو کې د بندو دروازه
ته خوړل کيده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوی او نغری بيل کړي. دې فيصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انگر کې شپږ چوټري او د خاورو نغري جوړ شول.

زهره ډېره هڅه کړه چې د عابدي لور کوثر نږدې کلی کې د
جينکو بنوونځي کې سبق ووايي، خو د دلاور خان د کور ټولو
برو او بنځو په يوه خله دې مخالفت وکړو. "د خانانو لونه سبق

نه وايي. " دا د هغي کور دستور و. عابدي پخپله د پلار نه په کور
کي بنتو کتابونو لوستل زده کړه کړ
توان يي نه لرل چې خپلي لور ته نودلی .

زه اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ريبيل چې د
انې د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په
انو کې يو څو کورنۍ بنودلی وی خو نن هغي د بناپېری لاره
څارله. بناپېری لور شوی وه او دوه مياشتې په کور کې د
تېرولو نه وروسته هغي يو واري بيا په رام چند کلنيک کي کار پيل
کړې و. ه کلي کې بنځو ل د بناپېری د دويم واده په خبر نه وي
ستري شوي چې د هغي د ماشوم خبر يې واوريدو. هرې يوې به
گوتو شمېرل چې د هغي د نکاح او د ماشومي د زېږيدو ترمنځ
څومره موده تېره شوی وه. شمی دايې پدې خبره چا باور نه ک
چې ماشوم د نهو مياشتو نه وړاندې هم زيږد .

وضوع د بناپېری دا چلن وو چې د دوو مياشتو لور به يې خپلي
مور ته پرېښوده، خپل بی () به يې نه ورکولې او د شيشې په
يې ماشومه غلی کيده. هغي بنځې چې د زهره په کور کې د
ماشومي د پيو د شيشې يدلی و ټولو ته يې د دې خبر
ورکو . دا چې هغه وتل د کشتۍ په شان جوړ دی، دواړه مخه
خلاص دی او د ربر تي پري لگيدلی .

بناپېری نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به
ماشومي سره مابنام مور کره راتله. هر په کوڅه

کي د موټر غږ په اړيدو جاني دروازه خلاصه کړه او پخپله
تلخي ته ولاړه، د هغې سترگې په ډېرې ژړا پرسيدلې وې او نه
غوښتل چې نثار يا بناپيری يې وگوري. بناپيری راتلو سره
ن وکړو " رې مور فلم کتلو ته خو. " خو مور يې وليده چې
سته او سر يې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
هم هلته په تخت کيناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه يې د
برخي حال واوريدو نو دواړه غلې کيناستل. د فلم پروگرام يې په
خای پرېښودو او د زهره سره يې خبرې پيل کړې. د شپې ناوخته
پيری او نثار بيرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته يې ډاډ
ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نيمې
شپې په مصله ناسته وه نفلونه يې کول. خو داسې ښکارېده چې
په هغه شپه د کور لاره هيره کړې وه. جاني ویده وه او د
غږ سره يې د مور ژړا هم واوريد. زهره کړی شپه
د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس يې صبر تمام شوی و. په
کوڅه کې بې خرڅونک به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
و ورو ټول محلتیان هم خبريدل، بناپيری نثار ته په ژړا وه چې
د ورور درک يې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نا
مگرو په کورونو کې لټه پيل شوه، پوليس خبر شو. تر ماښامه
ده شوه چې اعظم د خپلو دريو نورو ملگرو سره يو خای د
ار د اورگاډو اسټيشن کې ليدل شوي و. سهار وختي د

یې په گاډي کې سپاره شوي وو. بناپیری زړه تسله کړې و
مور ته یې نه وو ويلي.

چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړ
واری بیا پخپل ډگر روان شو. زهره ټول توان لکه چې په
یوه شپه کې اوبه شوي وو. غي اوبسکي اوس وچې وې او کله
کله به یې سلگي وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو
واب یې نه و یلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي له راغله او
ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

بانی به د محبوبې په کور د مور نیمگړی کارونه پوره کول.
د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمې
نارهم بنودلی و. سبز کال زهره ریڅې کرلې وې او فصل یې په
نه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه،
و اعظم ورته په زړه دومره لوی پر سر پرېښودو چې د رغیدو نه
. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې
پېنور هغو څلور هلکانو د بمبې په فلمونو کې د کار لپاره
ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راوړ چې
مور نه یې بڅښد، غوښتي وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي
فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.
بناپیری چې خبره ښه نو مور سره یې توکی پیل کړې، چې دا به
م بمبې ته لاره شي او د دلپ کمار سره به وويني. زهره یو څه
ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

شوي د ورځي ژوند يې بيا سم شو. خو د شپې به يې ټول فکرونه د زوی په هکله وو "خداي خبر سمه پوډۍ به يې خوړلی وي که نه جامې خو يې هم نه دي وړي... پېسي ورسره نه يې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پېنشن د پيسو اخيستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د يوسف پوښتنه وکړه نو څه شوه چې د هغه بڼه مړه شوې وه دي: لسو ورځو لپاره په چوټۍ. زهره خپلې پېسي واخيستي او کور ته روانه شوه. په لومړي ځل هغې ته احساس وشو چې د يوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، ده په غم کې شريکه. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړينې نه وروسته يوسف څو واري د دي کور ته راغلی و. څومره کارونه يې هم ورته کړي وو، د ډېرو جنجال نه يې دا راويستي وه.

د ورځي نورې تېرې شوې نو زهره بيا د پېنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هيڅ کار نه و خو يوسف سره يې ليدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره يې وليده نو ورته د احترام لپاره ودرېد. هغه يوې خوا ته کيناسته او انتظار يې کاو چې يوسف له کارونو زگار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. يا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. هغه د بڼې په مړينې يې څومره ژړا ونه کړه څومره چې د اعظم په کيسه يې اوبنکې تويولي. يوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رويه يې افسوس

هم کاو. ې ورته د خپل يو ملگري پته ورکړه چې د تجارت به کلکتې او بمبې ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره ليکلی وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته راغله نو جانی ته يې ول حال وويلو. اېپري هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم پاره د جامو او د وچې ميوي يوه غوټه برابره کړه، بساېپري د ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبې تجارت ته يې ورسول.

ديارلسم باب

اوس په بمبې کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. په جنګي مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره برينوله، کله به يې او څېپري جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله ډايلاگ هم و يل. ورځې ، ورته يوه روپۍ ورکړې کيده، خو

اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. ده د پېښور د یوسف خان
(د لیپ کمار) او د راج کپور غوندي بخت نه لرلو.
درې نگرې دوه میاشتي په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو.
اوس به کله نا کله خپل کور پسې خپه شو.
وده پوډی، د بناپیری سره خبرو، د کلي مازدیگری به ورته
ترگو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پېسې نه وې گتلي چې
خپل کلي ته هسکه غړی ورغلی و. خپل فلمونه به یې خوځو
، پخپلو پېسو کتل چې ځان پکې وگوري. و هغومره کار
چې ده به پکې کړې و په فلم کې نه ښکاریدو. تر اوسه هم
مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و.
س پکې راگیر و نه پوهیدو چې څه وکړي.

ده سره راغلو ځوانانو کې یو تن قیوم په څو فلمونو کې د هیرو
ملگر و. و په لویو پوسترونو د
ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملگرو سره
ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه
اوسیدو. ی د یوې ډېرې نومیالی فلمي ایکترسي سره د هغې په
کور کې مېشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به
دواړه واده کوي. نظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې
هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ
وپیږ نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه
ینه شوی! د بمبې په فلمي سټوډیو گانو کې د ده په شان د ښه
رول او چانس په نظر ډېرې ځوانې جینکې هم و یو څو

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترگې اسمان ته
، او په اسمان کې خلیدونکی ستور ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی
رو ملگرو لیکونه به هم راتلل. بس د هند د وېش خبره بڼه
ې و . خپانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ
اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د توري
نګ کاو. رپهرسل وشو، خو په فلمبندي کې به څه غلطي وشوه.
ډایریکټر به "کت" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې سل جنګ ده
ورته ک ، او کیمري د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې.
چې په فلم کې به داسې بنودل کېږي لکه چې هیرو
له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په
خوښه سین نه و . اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره
وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکښله یې ورته
وکره.

عظم توره و غورځوله، د یو میز نه یې
واخیستو او ډایریکټر یې پرې ووهلو. ټینګ ند شو، ټول
په ریکټر راتول وو چې د سر نه یې وینې داري وهلې.
اعظم په منډه د ستوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه
یې ټ بان ژر ژر راتول کړل کوڅې په سر کې یې ډاګې
ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

تري واخيستو ه لوی سرک يي تش سايکل رکشه کي خان ور
ه خپله بناره را وتلو پر وخت چي کومه تلوسه ورسره وه
هم په به تلوسه اوس د بمبي له بناره په تېنټه وو. و دا خلي
م اورگاډي لکه چي د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړي درجي
ټيټ واخيستو او گاډي ته ور . ده سره په لاره کي ځيني
کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترگي يي پټي
نيولي وي ټول فکر يي دي ته وو چي په لاره کي يي پوليس ونه
نيسي. دا وهم ورسره وو چي د بوتل گوزار سخت و، که
ډايریکټر مړ و نو د قتل د سزا نه به څنگه تېنټي.

، ورځي په لاره کي تېري کړي او لاهور ته چي رانږدي
زړه يي و څه ارامه شو. په لاهور کي يي يوه ورځ دمه
وکړه او چي يي جامي بدلولي نو د کوټ په جيب کي هاغه ليک
وموندلو چي د بمبي نه د را و لو پر وخت يي ډاگي نه اخيستي و.
د ليک په لوستلو يي زړه بيا نارامه شو. بساپيري ورته د جاني د
واده خبره کړي وه. د هغي واده د جمعي پر وځ و نه
ځي او تاريخونه خطا شوي وو. د سراي واله نه يي پوښتنه
وکړه نو هغه ورته وويل صبا د زيارت ورځ وه.

نظم سهار وختي له هوتله ووتلو په زړه کي يي هوډ کړي وو چي
د جمعي په سه ه اړو مرو پېښور ته ځان رسوي. گاډي ټکټ
يي واخيستو او پخپله په انتظار کيناستو. په تيش کي يو کس نورو
نه لگيا و چي په هندوستان کي و وژني پيل شويدي.

اخبار خرخوونکي نه يوه ورځپاڼه واخيسته او بيا ټولې پانې يې ول تلې. ه گادې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډيدلې

د عابدي زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته يو ليکلی غام په جيب کې کېښودو او ورته يې وويل " ښاپېری ترور ته يې په لاس کې ورکړي." " شاه جهان به داسې ځينې کاغذونه ی ته وړل، ځينې به ترې هېر شول. پدې کې به عابدي وې يا د بلې ښځې ناروغي ليکلی وه او ښاپېری به يې په ليدو ورته دارو درمل برابر کړل.

شاه جهان د تانگې کوچوان ته د رام چند کلنيک ته د ورته يل، بې هلته ورسيدل نو څه گوري چې د کلنيک مخې ته په يوې ی، د رام چند د کور شيان باريدل. شاه جهان ترور پسې لټه وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وويل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنيک به اوس د نثار شي. شاه جهان بېرته تانگې ته ورمونده کړه، کوچوان اسپي ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخل ځای کيناستو نو ورته يې وويل " زه د خيره... کانگريسان ". دا خبره هغه په کلنيک کې د چا له ځلې اوريدلې وه.

و څو ورځې وروسته د رام چند کلنيک بورډ لري شو او د هغې ځای په شنو او سپينو رن و نو يوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنيک برای زنانه و مردانه"

نثار لومړۍ بڼې شېد ښايې اوس د ښايې وچود منلی و. بوڅه ده د ښار لوی کور ته تلله راتله اخر يې فيصله وکړه چې دا به په کلي کې اوسېږي. اېږي او نثار خپله کډه لوی کور ته يوړه نو زهره هم خپل کور لوبڼي لرگي راتول کړل. د هغې په ر کې ډېر شيان نه وو، خوڅه چې يې په تېرو کلونو کې په مار کې اخیستې وو ه يې د جاني لپاره کېښودل. د کلي کور يې بارانونو وهلی و هغې په جوړولو يې ډېرې پېسې ولگيدې. ښايې به ورته وويل چې هاغه کور کې دې زميندار کينوي ي ر ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل. بيا يوه وځ چې يوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورينداره يې هم راوستله. زهره يوڅه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا ، يې په باور بدل شو کله چې د يوسف وريندارې ترينه د جاني غوښتنه وکړه. زهره لږه حيرانه پاتې شوه، يوسف په عمر کې د نۍ نه ډېر مشر و، خو سپين ږيري نه و. د دوو ديرشو کالو و، وکړي يې پخه وه او تنخواه يې دومره وه چې په ښار کې يې ښه ژوند کولې شو. زهره ورته وويل ځ دا به د لونیو او زوی سره صلاح کوي.

ښايې و عابدي دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې وړې واده شوې وې. نه غوښتل چې جاني هم د ژوند ښه څه د سخرگنی په خدمت تيره کړي. ښايې خو لا تر اوسه جاني ماشومه گڼله او ورته به يې نانزکې راوړلې. محبوبې هم

زهرة ته نصيحت پيل کړې يې يوسف تر جاني ډېر مشر و.
زهرة عظم نه ناهيلي شوي وه. خان ورته ډېر زور
بنکاريدو، داسې يې گنله چې جاني واده کړي نو دا به بېرته کلي
کې ژوند پيل کړي. يوسف يې را وبللو او ورته يې وويل " که په
مار کې کور اخلي نو زه درله لور درکوم، مالور په بنار کې
لويه شوي ده او د کلي د کارونو نه ده." يوسف ورته غاړه
پښوده، نو زهرة ټول خبر کړل.

جاني د لويې کوتي د ديوالونو نه د فلمي ستورو تصويرونه لري
ل او بنکته پر ځمکه يې اېښودل. رگي په يو لوی صندوق
، يې د اعظم شيان راټول کړي . پروڅو مياشتو راهيسې
هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلي، په سخته گرمي کې هم هغه
بنکته په برنده کې به کيده. ظم چې کله راهيسې بمبي ته
ی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو يې که دي په کوټه
سيل نه کولی نو اوس به يې ورور په کور کې وي. مور ويښته
به يې داسې په يو مخ نه وي سپين شوی.

س د هغې د واده لپاره تيارې کيده. مور يې د دی نيم شيان لا
وا د يوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرگي صندوق به د
تبوبي په کور کې اېښودل کيدو او زهرة ورته ويلي وو چې تر
زديگر دي د شيان پکې کېږدي چې مزدوران يې
يوسي. ی ته په ديوال لگيدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،
يم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصوير کې هغه سر

تر پښو بنکاریده شهزادگی جامی یې پر غاړه وې او په اوږه یې یوه کوزه نیولې وه. یو ستوری "بهارت بهوش" نومیدو یو "سهراب مودی" یوه بنځه "گیتا بالی" نومیده چې د اعظم په نظر جانی ته ورته وه. و جانی به ت، ورسره جنگ کاوه چې هغه دومره بدرنگه نه ده. تان اوس جانی ته په سجده وو " لال پاچا سیگریټ" سره بناپیری هم له دیواله راوالتله او د ترگو په رپ کې د لرگی د صندوق په خپته کې ورکه شوه. جانی ته د هر یو تصویر سره د خپل ژ بند بڼې شیبې په ورکیدو بنکاره شوی. د صندوق سر یې بند کړو او د هغې د پاسه کیناسته. د هغې د سترگو اوبنکې چې تر اوسه یې په خاموشی څپې وهلی نابیره په شور شوی. جانی له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. یا تر ماښامه د دې سترگی وچې نشوی د نکریزو جیکو ورسره ټوکی او ملنډې وهلی خو هیچا د یې د زړه غوټی بل نه کړې شوه. بناپیری او عابده له مور ه دوامره خپه وي چې نکریزو ته هم رانغلی. محبوبې د زهره سره پت پاللی و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. یوسف مو مړه وه او پلار یې ډېر بوډا . دواړه خویندې یې واده

هغه له کوره جانی ته په یو صندوق کې څو ږې جامی راغلی ، چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله . گلابي کمخواب د ږې سره دوه بنارسي لوپټې وې یو زرغون او بل اود رنگه

شین کمیس سره ژپر پرتوگ او نارنجي لوپته وه. زهره یوسف
ه کلکه ویلي وو چي د مری بنخي جامي او کالي به د هغي لور
ته نه راوري. نو حکه یوسف پخپله د بنار په بازار کي هر څه
چي مناسب ولیدل اخیستي وو. زهره اوس پدي غم کي نه وه چي
ور جامي يي څنگه وي، هغه پدي خوشاله وه چي د اورو پيټي
به يي سپک شي. یوسف چي کوم کور په کرایه کړي هغه د
دي له کور غټ او پاک و دوه کوټي يي بنکته او دوه بره وي.
دو پمپ پکي لگیدلی و او فرشونه يي هوار وو. یوسف پدي کور
پ کرسی میزونه او دوه غټ پالنگونه هم ایښي وو. زهره د
پېری په دویم واده کي له کلي هیڅوک نه وو رابلی، خو او
باني په واده کي يي ټول خبر کړي وو.

، بنار ته رانږدي و، یوسف خپل وړوکي
تیار دروازي سره جوخت ایښي وو. تلوسه يي دومره ډېر
پ له خدایه يي وزرې غوښتلی. خپلي گړي ته به يي بیا بیا کتل،
، جمعي ماسپښين و، دوه بجي وي، اورگادی د تیشن نه په تانگه
کي د دوی تر کوره لږ لار وه چې جاني به
پله په ډولۍ کي کینوي. هغه ته د بنار د ودونو دود معلوم و.
شپي لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړ، تر څو چي میلنو
ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپي ناوخته به يي په ډولۍ کي
کینوله او د ورا خلک په په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
خپلو ځینو مړو د خپلوانو ودونه را یاد شول. اډی چي لږ نو
م ورو او د تم های ځمکي ته برابر شو، نو اعظم یو ته

اشاره وکړه چې په سور کمیس او خر پټکه کې له پلټ فارم نه ده
ته کتل. ې څلور نور قلیان ورو ورو گاډی ته ور نږدې
کیدل.

عظم د گاډی د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیس، او توپ یې
وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د
کوچوان سره مخامخ سیت کې ناست او هغه ته یې د خپل کور لاره
نودله. په په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې،
بې ترینه د هغه گاډی پوښتنه وکړه چې له امرتسره لاهور ته په
لاره لوت، او ټول مسافر یې وژل شوی وو. ه
وویل " نه یم خو پروڼ د لاهور نه ټول گاډي بند وو. زه
جې پدې گاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په څوڅه ور دننه شو او په لاره کې
ساتو پتاسو او د ژپرو گلونو پانو ورته په چيغه چيغه فریاد کاو چې
نای پدې لاره تللی وه. ر سره جوخت په میدانې کې دیگ
رونکو خپل لوبښې را ټول کړې وو، ټولې سکروټې ايرې شوې
او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلي، هغه د
خپل کور دروازې ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته
خوړ . اعظم دا جرنده وپېژندله، دا د هغوي نه وه، دا د کور
عظم هم هلته پښه نیولی ولاړ و . دې چې د
دروازې سره یې ډغري وهلي وی، چا د هغه په اوږه لاس
کینودو، دا محبوبه وه.

ناني په سور پالنگ ناسته وه، كله كله به يې له خولي سلگي
راوتله، چي د اعظم نوم به و .

زه ره د مناف په تانگه كې كلي ته روانه وه. د لور ژړا يې اوس
وریده، جاني د ناوې په شان نه ژړل، هغي چيغې وهلي
پسي يې ژړل، د مور له غيري، نه جدا كیده. صمد او نثار په
زوره ډولي كې كينولي وه. زهره ته اوس د خپلو اوږو پپتي د
هم دروند معلوميد . نكه چي كلي ته ور نږدي شوه نو
ي پوښتنه وكړه، "هديره كې به ايساريږو؟"

هره په زړه لکه چي چا نوکاري لگولی وي هغي مناف ته مخ
وگرځوو او ورته يې وويل.

"اوس ناوخته دی...كلي ته ور درومه."

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**